

Arrest

nr. 288 218 van 27 april 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn en als niet-begeleide minderjarige wordt vertegenwoordigd door haar wettelijke voogd X, op 23 december 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 oktober 2022 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Het echtpaar B. meldt zich op 14 oktober 2019 aan bij de dienst Burgerzaken van de gemeente Essen met de minderjarige verzoekster en met documenten om te bevestigen dat zij haar adopteerden naar Guinees recht. Zij leggen het paspoort van verzoekster voor, uitgereikt in Conakry op 12 februari 2019 en een gelegaliseerd uittreksel van de Guineese burgerlijke stand inzake de volle adoptie van verzoekster op 12 maart 2019.

1.2. Op 4 november 2019 dient het echtpaar B. een verzoek tot regularisatie in toepassing van artikel 365-6 van het Burgerlijke Wetboek in, in verband met de adoptie van verzoekster in Guinee. Zij verklaren hierbij als volgt:

“Wij adopteerden ons nichtje, [Z.B.], geboren in Conakry (Guinee) op [...], in Conakry (Guinee), zonder de procedure, opgelegd door het Burgerlijk Wetboek, te respecteren omdat wij niet op de hoogte waren van deze wetgeving. Onze excuses hiervoor.

[Z.] is illegaal naar hier gereisd vanuit Marokko, met een schip naar Spanje en vervolgens vanuit Spanje met een bus naar Essen. Wij kennen de ouders van haar heel goed; het is familie van ons. (half-broer en half zus van [A.B.] ; de moeder is ook een zus van [B.F.]) Haar vader is overleden, haar moeder woont nog in Conakry (Guinee), maar beschikt niet over voldoende financiële middelen om voor haar dochtertje te zorgen.

[Z.] woont sinds juni 2019 bij ons en gaat naar school bij het [...] in Essen.

Wij hebben de adoptieprocedure zelf geregeld in Guinee en hopen dat u het dossier kan regulariseren zodat ze de nodige verblijfsdocumenten kan aanvragen.”

1.3. Op 25 november 2019 wordt verzoekster een voogd toegekend, de heer M.R.

1.4. Op 16 januari 2020 dient de voogd namens verzoekster een eerste aanvraag in voor de toepassing van de artikelen 61/14 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. In de aanwezigheid van haar voogd, alsook met de bijstand van een tolk, wordt verzoekster op 13 februari 2020 gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook het echtpaar B. wordt gehoord.

1.6. Op 19 maart 2020 wordt akkoord gegaan met de afgifte van een attest van immatriculatie, geldig tot 19 september 2020.

1.7. Op 6 april 2020 brengt een verbindingsofficier van de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd voor Guinee verslag uit van een onderzoek ter plaatse bij de gezinsleden van verzoekster.

1.8. De Federale Centrale Autoriteit – Dienst Internationale Adoptie beslist op 23 april 2020 tot weigering van erkenning van de buitenlandse adoptie van 12 maart 2019 en geeft het echtpaar B. geen toestemming om de procedure voorzien in artikel 361-1 van het Burgerlijk Wetboek op te starten.

1.9. Op 5 mei 2020 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte aan de voogd van een bevel tot terugbrenging met betrekking tot de minderjarige verzoekster, waarbij wordt geoordeeld dat de duurzame oplossing voor haar bestaat in een hereniging met haar moeder en overige gezinsleden in het land van herkomst Guinee. De voogd gaat niet in beroep tegen dit bevel tot terugbrenging.

1.10. Tijdens een overlegmoment tussen de verschillende betrokkenen bij het dossier van verzoekster wordt afgesproken dat bijkomende vragen kunnen worden gericht aan de verbindingssambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken in Guinee. De bevindingen van dit bijkomende onderzoek worden op 23 juni 2021 overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.11. De voogd dient namens verzoekster op 6 december 2021 een tweede aanvraag in voor de toepassing van de artikelen 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet. Hij stelt hierbij het volgende:

“Als voogd ben ik altijd van oordeel geweest dat op lange termijn het ontwrichten van het kind zich zou wreken en leek het mij aangewezen en noodzakelijk dat [Z.] terug herenigd zou worden met haar moeder en familie, ook al zijn de leefomstandigheden in haar thuisland niet te vergelijken met het luxe leven in Europa.

In die zin kon ik mij volledig vinden in de beslissing dd 5 mei 2020 (bijlage 38) zijnde het bevel tot terugbrenging. Ondertussen kwam ook de weigering toe van de vraag tot erkenning van een buitenlandse adoptie op 23 april 2020

Tijdens het overleg op DVZ van 28 januari 2020 werd overeengekomen dat bijkomend onderzoek in het thuisland aangewezen is en werd het lokaal aanspreekpunt in Guinee hierbij betrokken.

Het verslag van de verbindingssambtenaar in Guinea heeft uitgewezen dat de familiale toestand in het thuisland er helemaal niet op is vooruit gegaan. Essentieel voor [Z.] lijkt mij zeer negatief dat de familie totaal verspreid is en dat het huis(?) van de moeder is afgebroken.

Daar bovenop moet vermeld dat de toestand in Guinea op dit ogenblik gevaarlijk is en overhelt naar een burgeroorlog.

Ondertussen werd via het CLB van de school contact gehouden over de leefomstandigheden van [Z.].

Op 8 november had ik als voogd een uitgebreid gesprek met [Z.] in de school en in aanwezigheid van een vertrouwenspersoon voor [Z.]. Het meisje vertelde me dat ze tevreden is met haar verblijf en graag eerst haar studies in België zou verder zetten om dan op bezoek te gaan naar haar familie in het thuisland.

Op 18 november werd opnieuw in de school, in aanwezigheid van de directrice van de school en de vertrouwenspersoon voor [Z.] gesproken over de wens van het kind met de nonkel die aangaf verder te willen blijven zorgen voor [Z.] in zijn gezin met de garantie dat het contact met de moeder geactiveerd zou worden.

Gelet op de gegevens uit het thuisland en de familiale situatie van de moeder en de rest van het gezin ben ik thans van oordeel dat een duurzame oplossing voor [Z.] er niet meer in bestaat terug te keren naar haar thuisland maar zou ik naar een oplossing in België streven."

1.12. Op 15 juni 2022 vindt een nieuw interview plaats op de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij de minderjarige verzoekster, haar voogd, haar advocaat en haar oom en tante aanwezig zijn.

1.13. Op 14 juli 2022 wordt een nieuwe voogd aangewezen voor verzoekster, met name mevrouw F.V.B.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 27 oktober 2022 opnieuw tot de afgifte aan de voogd van een bevel tot terugbrenging met betrekking tot de minderjarige verzoekster. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan mevrouw [F.V.B.], van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOO Justitie, Dienst Voogdij,

bevel gegeven de genaamde [B.,Z.],

geboren te [...] op [...], van nationaliteit Guinee,

verblijvende te [...],

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 1° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokkene is in het bezit van een paspoort (origineel paspoort: nr. [...], geldig van 12/02/2019 tot 12/02/2024) zonder geldig visum. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enig recht geput worden.

Betrokkene kwam aan in België in april 2019 in het kader van een adoptie (zonder geldig visum D). De exacte aankomstdatum is niet gekend. Doorheen de adoptieprocedure, de aanmelding bij de gemeente en het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (OVZ) gebruikten de kandidaat-adoptanten verschillende data. Op 14.10.2019 hebben de kandidaat-adoptanten, mevr. [B.F.] (OVNR: [...], met de Belgische nationaliteit) en dhr. [B.A.] (OVNR: [...], met de Nederlandse nationaliteit), de minderjarige aangemeld bij de gemeente. De gemeente stelde een signalementsfiche op voor de Dienst Voogdij, die op hun beurt een voogd, de heer [M.R.], aanduiden dd. 25.11.2019.

Deze voogd diende op 16.01.2020 een aanvraag in voor de bijzondere verblijfsprocedure voor NBMV overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/15 van de wet van 15 december 1980. Na een interview met betrokkene, een FA ter plaatse uitgevoerd door de verbindingssambtenaar van de DVZ, een grondig onderzoek door de bevoegde dienst en rekening houdend met alle elementen in het dossier werd op 12.05.2020 volgende beslissing betekend aan de voogd:

Artikel 7, alinea 1, 1° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokkene is enkel in het bezit van een paspoort (Origineel paspoort: nr. [...]) geldig van 12/02/2019 tot 12/02/2024) zonder geldig visum. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enig recht geput worden.

Betrokkene kwam aan in België in april 2019 in het kader van een adoptie (zonder geldig visum D). De exacte aankomstdatum is niet gekend. Doorheen de adoptieprocedure, de aanmelding bij de gemeente, alsook het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gebruikten de kandidaat-adoptanten verschillende data. Op 14.10.2019 hebben de kandidaat-adoptanten, mevr. [B.F.] (OVNR: [...], met de

Belgische nationaliteit) en dhr. [B.A.] (OVNR: [...], met de Nederlandse nationaliteit), de minderjarige aangemeld bij de gemeente. De gemeente stelde een signalementsfiche op voor de Dienst Voogdij, die op hun beurt een voogd, de heer [M.R.], aanduiden dd. 25.11.2019.

De voogd wenst nu voor betrokkene beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 decies van het Koninklijk Besluit van 08 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In zijn aanvraag van 16.01.2020 stelt de voogd dat de niet begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) naar België kwam in het kader van een adoptie. Dhr. en mevr. [A.] wensten nog een meisje te adopteren om hun gezin te vervolledigen. Na het overlijden van haar man was de moeder van de NBMV niet langer in staat de zorg voor al haar kinderen te garanderen. Om die reden besloot ze na overleg met haar zus, tevens de kandidaatadoptante, om haar jongste dochter naar België te sturen. Bij het verzoek van de adoptieaanvraag in toepassing van artikel 365-6 van het Burgerlijk wetboek gericht aan het FCA (Belgische federale centrale autoriteit) verklaren de kandidaat-adoptanten dat het meisje illegaal naar België reisde. Ze is vanuit Guinée met het vliegtuig tot Marokko gereisd, vervolgens met een boot tot Spanje om uiteindelijk met de bus in België afgezet te worden.

Om de aanvraag te staven voegt de voogd tot slot nog het integrale regularisatieverzoek toe alsook een schoolattest waaruit blijkt dat de minderjarige sinds 23.04.2019 les volgt in het 2de leerjaar.

Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15 december 1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, werd betrokkene samen met haar voogd en de kandidaat-adoptanten uitgenodigd voor een gehoor op 13.02.2020 bij de DVZ. De kandidaat-adoptanten waren niet aanwezig tijdens het gesprek met de NBMV maar werden nadien gehoord. Tijdens het gehoor verklaart het meisje het volgende: ze was op de hoogte dat ze naar België zou reizen, naar "het kleine zusje" van mama om hier een tijd te verblijven. Ze had haar tante nog nooit gezien. Pas voor haar vertrek toonde mama een foto van haar zus in België. Het meisje vertelt ook dat ze met een onbekend persoon naar de luchthaven is vertrokken. Na aankomst in Marokko reisde ze met de boot verder naar Spanje. Meer informatie over haar reisroute kan ze niet geven omdat ze onderweg vaak in slaap viel waardoor ze zich bepaalde details en stukken van de reis niet meer herinnert. Ze bevestigt dat haar mama niet langer de schoolkosten kon betalen waardoor de jongste kinderen thuis moesten blijven. Haar mama en 8 broers en zussen verblijven nog in Guinée. Zowel langs vaders- als moederskant verblijven er nog ooms en tantes in Guinée die ze regelmatig zag bij familiebijeenkomsten. Over haar vader vertelt ze zelf niet veel. Er vallen geregeld stiltes wanneer dit onderwerp aan bod komt. Volgens haar zou alles goed gaan met hem. Zelf heeft ze geen contact met haar vader, ze ontvangt enkel info via dhr. [A.]. Die stelde haar gerust dat alles goed ging met haar vader. Ze heeft wel op regelmatige basis contact met haar moeder, die blijkbaar duidelijk stelt dat terugkeren naar Guinée geen optie is voor haar. Mama gaf haar dochter de boodschap dat ze school moet volgen en papieren moet krijgen, pas dan kan ze zich herenigen met haar dochter. Wanneer de NBMV over haar vader, moeder, broers en zussen praat, begint ze te huilen.

De kandidaat-adoptanten op hun beurt bevestigen de reden van migratie en de reisroute van het meisje. Geen van beide kan exact antwoorden op de vraag wanneer hun nichtje in België is aangekomen. Na enig aandringen geeft mevrouw [A.] aan dat ze waarschijnlijk in april 2019 is toegekomen. Meteen na haar aankomst hebben ze haar aangemeld bij de gemeente. Gevraagd naar de contactgegevens van de ouders, geeft mevrouw [B.] het telefoonnummer van zowel de moeder alsook een oudere zus van de minderjarige. Ze verklaart dat de vader van de NBMV ergens in augustus/september 2019 overleden is, na de aankomst van betrokkene in België. Volgens mevrouw [B.] ontdekte ze pas bij de aanmelding van het meisje bij de gemeente dat niet alle documenten aanwezig waren om de adoptie van haar nichtje te voltooien.

Betrokkene wordt op 19.03.2020 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in toepassing van artikel 61/18 van de wet van 15 december 1980 voor een periode van 6 maanden en dit met het oog op verder onderzoek naar de duurzame oplossing.

Er werd in eerste instantie contact opgenomen met het FCA (Federale Centrale Autoriteit) om meer informatie te krijgen over de adoptieaanvraag van het meisje. Volgens het FCA was er op dat moment reeds een onderzoek lopende; o.a. een verhoor via de politie, woonstcontrole en een sociaal onderzoek van het gezin.

Op 25.03.2020 bracht de DVZ ook het Parket van Antwerpen op de hoogte van de situatie van de NBMV, gezien er verschillende signalen zijn die wijzen op een mogelijks onrustwekkende situatie waarin het meisje zich bevindt. Bovendien waren dhr. en mevr. [B.] reeds gekend bij de DVZ via de dienst

gezinshereniging. Uit het rijksregister blijkt dat dhr. [B.] 5 kinderen in België heeft. In 2013 werd een visum gezinshereniging ingediend voor een ander kind, [B.M.A.], geboren op [...]. Het visum werd geweigerd wegens tegenstrijdigheden tussen de voorgelegde documenten. Daarna werd geen enkele verdere stap meer gezet voor dit veronderstelde kind. In 2016 werd opnieuw een visum aangevraagd, ditmaal voor 3 veronderstelde kinderen van [B.A.]: [B.A.] [...], [B.M.A.] [...] en [B.B.] [...]. Ook deze drie visumaanvragen werden geweigerd op basis van tegenstrijdigheden tussen de voorgelegde documenten. In 2018 werd voor dezelfde kinderen nogmaals een visumaanvraag ingediend, hetgeen opnieuw werd geweigerd onder voorbehoud van een DNA-test om de verwantschap aan te tonen. [B.A.] heeft zich op 12.06.2018 bij de bevoegde dienst aangeboden waarbij hem de DNA-procedure uitgelegd werd, maar betrokkene heeft hierna nooit de kosten voor de DNA-test betaald zodat deze procedure dan ook stopgezet werd. Het feit dat betrokkenen geen enkel gevolg gegeven hebben aan de DNA-procedure roept toch heel wat vragen op betreft de band tussen de vermeende ouders en kinderen. Het feit dat de NBMV nu in het gezin verblijft, door illegaal vanuit Guinée naar België te reizen en de kandidaatadoptanten bovendien stellen dat zij niet op de hoogte waren van de officiële adoptie-procedure roept dus opnieuw vragen op.

Op 27.03.2020 bracht het Parket van Antwerpen (Substituut-Procureur des Konings parket Antwerpen, sectie jeugd en gezin) de DVZ op de hoogte dat zij inzake de adoptie een negatief advies zullen formuleren aan het FCA. De reden hiervoor motiveren zij als volgt: "Er zijn toch heel wat tegenstrijdig-heden in de verhoren van de kandidaat-adoptanten. Waar men wil voorhouden dat er sprake is van een hechte familieband, rijzen er wel een aantal vragen inzake het motief van de adoptie. Het meisje zelf weet kennelijk niet wat het motief is van de adoptie, de adoptante zegt haar zus die in armoede leeft te willen helpen door haar kind op te vangen." Bijgevoegd in de mail van het Parket zit tevens een PV van het gehoor van de kandidaat-adoptanten, een verslag van het sociaal onderzoek en hun finale advies voor het FCA inzake de adoptieaanvraag. Uit het verslag van het sociaal onderzoek blijkt dat de kandidaat-adoptanten steeds spreken over de ouders van de NBMV. Er wordt niet gesproken over het overlijden van de vader. Tijdens het gesprek blijkt ook dat geen van beide kan antwoorden op de vraag wanneer hun nichtje exact naar België is gekomen. Ook kunnen ze geen eenduidige informatie geven over het overlijden van de vader van de NBMV. Het is een bedenkelijk feit dat ze op dergelijk simpele vraag, van toch wel ingrijpende gebeurtenissen, geen antwoord kunnen formuleren. Tijdens het politie interview met dhr. [B.] vraagt de agent waarom betrokkene diende gescheiden te worden van haar familie: Ik weet dit niet. U vraagt mij wie beslist heeft om [Z.] naar hier te laten komen. [Z.] is naar Spanje gekomen met andere mensen. Die mensen wilden niet voor [Z.] blijven zorgen. Mijn vrouw stond in contact met haar zus. Deze heeft gezegd dat [Z.] naar Spanje ging reizen, maar dat ze niet wist of ze ook echt ging aankomen of ging verdrinken. Iedereen was in spanning. Op de zender Al-Jazeera heb ik gezien dat er mensen uit Afrika waren aangekomen in Spanje. Ik heb telefonische contacten en via WhatsApp contact gehad met mensen in Spanje. Ze zeiden daar dat er een meisje was zonder mama en papa. Dit bleek dan [Z.] te zijn. De mensen in Spanje hebben [Z.] dan op een bus gezet naar Antwerpen. Ik heb [Z.] in Antwerpen opgehaald. Ik weet niet meer wanneer dit was. Ik weet ook de maand niet meer exact. Ik heb haar nog ingeschreven in de school.

Rekening houdend met al bovenstaande, is het redelijkerwijs toegestaan dat de DVZ met de nodige omzichtigheid te werk gaat.

Om een zo objectief mogelijk beeld te krijgen van de familiale situatie van betrokkene in Guinée, wordt de verbindingsambtenaar van de DVZ, bevoegd voor Guinée, aangeschreven om een onderzoek ter plaatse uit te voeren. Dit betekent concreet: de familie opsporen, indien mogelijk via een bezoek te brengen en een family assessment uit te voeren. De verbindingsambtenaar heeft via contacten ter plaatse een onderzoek kunnen uitvoeren. De onderzoeker ter plaatse gaf volgende info:

- De moeder van de NBMV, mevrouw [A.], woont momenteel in de wijk [...], zone [...], stadsgedeelte [...] te Conakry. In een woonst dat eigendom is van haar schoonbroer [E.I.B.].
- De moeder spreekt alleen Peul, om die reden werd tevens contact opgenomen met mevr. [A.B.], de 2de oudste dochter van mevr. [B.A.]. De oudste dochter is getrouwd en woont niet langer thuis. [A.] is 26 jaar oud en momenteel nog student (étudiante diplômée en maths informatiques appliquées à la gestion (MIAG)). Zij is akkoord om de interviewer te ontmoeten aan het ouderlijk huis.
- Het huis is simpel gebouwd en bestaat uit 2 kamers. Momenteel verblijven hier de moeder en 7 van de 9 kinderen. De moeder kon niet aanwezig zijn. Zij is op bezoek bij haar grootmoeder die momenteel ziek en bedlegerig is waardoor [A.] nu tijdelijk verantwoordelijk is voor de rest van het gezin.
- [A.] verklaart dat sinds het overlijden van haar vader (augustus 2019) hun leven veranderd is. Onder andere het vertrek van haar jongste zus [Z.] die momenteel in België verblijft. Dit zou geregeld zijn tussen de moeder en haar zus in België. De zus wou enerzijds ondersteuning bieden aan haar familie in Guinée en anderzijds zelf ook nog een meisje adopteren die ongeveer dezelfde leeftijd heeft als haar enige

dochter. [Z.] is ongeveer even oud, was regelmatig ziek en door de financiële problemen in het gezin werden de jongste kinderen thuisgehouden van school. Het leek dus de beste oplossing om haar naar België te sturen om de druk op het gezin te verminderen. Een bijkomend voordeel is dat [Z.] opnieuw school kan volgen in België. [A.] benadrukt dat ze momenteel niet over voldoende middelen beschikken om het gezin te onderhouden (buren schenken bv. eten) waardoor ze deels ook afhankelijk zijn van de financiële hulp van mevrouw [B.] in België. Haar moeder kan wel wat inkomen vergaren door te werken als marktkraamster te [K.] maar dat op zich is niet voldoende.

- De interviewer nam opnieuw telefonisch contact met de moeder; zij gaf dezelfde antwoorden op de vragen die aan haar dochter werden gesteld. Voor haar is een terugkeer van [Z.] geen optie. Ze zou geen school kunnen volgen zoals in België, de woonst is gebrekkig en moeder zou niet in staat zijn om in haar noden te voorzien.

- De moeder is nog steeds in contact met haar dochter in België. Elke zaterdag en zondag hebben ze contact via Messenger. Ze adviseert haar goede resultaten te halen op school en haar tante te gehoorzamen wanneer ze iets vraagt.

- Wat betreft het overlijden van de vader van het gezin, is geen enkel bewijs op papier. Enkel de verklaringen van de moeder, de dochter [A.] en een mondelinge bevestiging van de buren.

Het verslag van het onderzoek werd overgemaakt dd. 06.04.2020 samen met een tiental foto's, die een beeld geven van de woonst en de familie in Guinée. Dit alles werd diezelfde dag integraal aan de voogd overgemaakt.

Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier en de verklaringen van betrokkene, haar kandidaat-adoptanten en de voogd, en de informatie van externe diensten (FCA, Parket van Antwerpen) kan men niet stellen dat het belang van betrokkene zich situeert buiten haar familiale context in Guinée.

Allereerst, stellen we vast dat de verklaringen betreffende haar komst naar België en familiale situatie in het land van oorsprong op zijn minst bevreemdend en soms tegenstrijdig te noemen zijn en dit doet op zijn minst twijfel ontstaan betreffende de gehele geloofwaardigheid. De verkregen informatie tijdens het gehoor bij de DVZ, de politieverhoren en informatie via het Parket van Antwerpen, brengen duidelijk aan het licht dat het de intentie was om het kind illegaal naar België te krijgen in het kader van adoptie. Mevr. [B.] geeft aan tijdens het verhoor met de politie dat een visumaanvraag te duur was en documenten ontbraken. Het kind reisde onder begeleiding van een onbekende. Het motief voor deze adoptie is enerzijds ingegeven door socio-economische motieven in hoofde van de moeder (een kind minder in huis en kans op scholing) maar ook de wens van de kandidaat-adoptanten om nog een meisje in het gezin te verwelkomen.

Het meisje vertelt zelf tijdens het interview dat zij de boodschap kreeg van mama dat wanneer ze school volgt en papieren krijgt, mama bij haar kan zijn. De NBMV verklaart ook dat ze voor haar komst naar België nog nooit haar tante had ontmoet. Enkel voor het vertrek vanuit Guinée toonde de moeder een foto van haar zus. Het is niet de eerste keer dat de kandidaat-adoptanten proberen een kind naar België te halen in het kader van een gezinshereniging of adoptie. Het doet twijfels rijzen aangaande de intenties van het koppel en de reden dat ze het kind in hun gezin hebben opgenomen.

Het feit dat de kandidaat-adoptanten niet exact weten wanneer het meisje in België is toegekomen (vermoedelijk april 2019) en daarop ook besloten om haar pas in oktober aan te melden bij de gemeente, is enigszins merkwaardig te noemen. De kandidaat-adoptanten beweerden voor de komst van het meisje informatie te hebben opgevraagd bij de gemeente hoe een Belgische adoptieprocedure verloopt. Na aankomst van de NBMV werd ze enkel ingeschreven in een school, hetgeen toch doet vermoeden of is het redelijkerwijs toegestaan te besluiten dat er met reden gewacht is om haar aan te melden bij de gemeente voor inschrijving.

Aldus, rekening houdend met al hetgeen hieraan voorafgaat, dient opgemerkt te worden dat er op geen enkele manier bewezen wordt dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk op het Belgisch grondgebied bevindt. De Vreemdelingenwet dient in de eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgisch grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst.

Conform Artikel 61/14-2° van de wet van 15/12/1980 bestaat de duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties. Er is momenteel nog steeds de mogelijkheid op opvang en verzorging in Guinée, namelijk bij de moeder. Zij oefent nog steeds de ouderlijke macht uit. De moeder werd geïdentificeerd en gelokaliseerd. Zij verblijft in het ouderlijk huis in Guinée, samen met haar andere kinderen. Een duurzame

oplossing in de zin van een terugkeer naar het land van herkomst en een hereniging met de moeder is dus mogelijk. Het ouderlijke huis is gesitueerd op volgend adres: wijk [...], zone [...], stadsdeel [...], te Conakry. De simpele verklaring dat zij niet kan instaan voor de opvang en de zorg van haar dochter volstaat niet. De oudere kinderen gaan nog steeds naar school, één van de oudere dochters volgt lessen aan de universiteit. Mevrouw [B.] neemt nu de zorg op voor betrokkene in België maar niets weerhoudt haar het kind financieel verder te ondersteunen bij een terugkeer naar haar moeder.

Wat betreft het overlijden van de vader van betrokkene is er geen enkel objectief element om dit te staven. Een mondelinge verklaring van de burens volstaat niet om het overlijden te bevestigen. Er kunnen andere motieven zijn waardoor de vader zijn gezin heeft verlaten, al dan niet tijdelijk. Er is geen mogelijkheid dit verder uit te klaren. Anderzijds is de moeder wel gelokaliseerd en geïdentificeerd.

Er zijn doorheen de verschillende gesprekken met de betrokken instanties en de DVZ heel wat tegenstrijdigheden op te merken. De moeder in Guinée verklaart dat ze na het overlijden van haar man niet meer in staat was om financieel rond te komen. Ze was genoodzaakt de jongste kinderen thuis te houden, enkel de oudste mochten hun studies verder zetten. Het overlijden van de vader en de financiële problemen waren voor haar een reden om haar dochter naar België te sturen. Tijdens het gesprek met de kandidaat-adoptanten verklaren ze dat de vader van het meisje overleden is na haar aankomst in België. Los van het feit dat de moeder over geen officiële overlijdensakte beschikt, mag toch verwacht worden dat een dergelijk ingrijpend gebeuren correct in de tijd geplaatst kan worden door het kandidaat-adoptiegezin.

Daarnaast werd de regelgeving in het kader van een adoptie in België niet gerespecteerd. Bij het verzoek van een adoptieaanvraag in toepassing van artikel 365-6 van het Burgerlijk wetboek werd er niet voldaan aan volgende voorwaarde: §2, 1° de adoptie is niet tot stand gekomen met het oog op het ontduiken van de wet; Mevrouw [B.] besloot het meisje onder haar hoede te nemen na toestemming van de moeder. De kandidaat-adoptanten lieten na een geldig visum D voor het meisje te bekomen in Guinée (in het kader van haar adoptie) wegens te duur en het ontbreken van gevraagde documenten. Bijgevolg is de NBMV illegaal naar België gereisd met behulp van smokkelaars. De kandidaat-adoptanten lieten ook na haar meteen aan te melden bij de gemeente bij aankomst in België. Dat zij stellen niet op de hoogte te zijn van het wettelijke verloop van een adoptieprocedure lijkt opmerkelijk gezien zij voor de komst van de minderjarige reeds informatie hadden opgevraagd bij de gemeente.

Conform artikelen 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag is de plaats van het kind bij de ouders tenzij dit niet in zijn hoger belang is. Betrokkene geeft zelf aan haar moeder te missen en heeft gezien haar jonge leeftijd niet beseft waarom zij en niet haar andere broers of zussen naar België zijn gekomen. De economische moeilijkheden, die overigens ook bevestigd werden tijdens het gesprek van de verbindingssambtenaar met de moeder en dochter [A.], worden niet in twijfel getrokken, maar zijn evenwel onvoldoende ernstig om de eenheid van het gezin in vraag te stellen. Uit het FA blijkt dat de familiale en socio-economische situatie van betrokkene in Guinée niet van die aard is dat het een noodzakelijke duurzame oplossing in België om die reden zonder meer rechtvaardigt. Een scheiding van de ouders kan slechts in geval van ernstig misbruik, verwaarlozing of mishandeling gerechtvaardigd worden. Hierbij verwijzen we tevens naar het arrest van de RvV 165950 van 08/05/2015 dat o.a. stelt: "socio-economische overwegingen op zich zijn onvoldoende om te leiden tot het scheiden van ouders en hun kind." Een terugkeer naar Guinée betekent dus geenszins een schending van artikel 3 IVRK. Opnieuw in bovenvermeld arrest stelt de RvV dat dit artikel (en haar general comments) niet kan gelezen worden als zijnde "voorop te stellen dat de socio-economische ontwikkeling meer in het belang wordt geacht dan gezinshereniging met ouders in een minder ontwikkeld land." Arrest RvV165950 van 08/05/2015: "Waar de verzoekende partij nog betoogt dat artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat economische elementen in overweging worden genomen bij het bepalen van de duurzame oplossing gaat zij voorbij aan de eerste paragraaf van deze bepaling dat uitdrukkelijk de gezinshereniging als duurzame oplossing vooropstelt overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het IVRK, in het land waar de ouders of ouder zich legaal bevinden. In dit verband kan niet gelezen worden dat socio-economische omstandigheden dienen te worden afgewogen alvorens de gezinshereniging bij de ouders in het land van oorsprong als duurzame oplossing te voorzien'. Dat de gemiddelde levensstandaard in Guinée verschilt met deze in België is op zich geen argument om een verblijf in België te motiveren. Niets weerhoudt mevrouw [B.] ervan om haar nichtje verder financieel te ondersteunen bij een terugkeer naar haar moeder, broers en zussen.

Tenslotte voorzien de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/15 van de wet van 15 december 1980 niet in een toekenning van een tijdelijk verblijf in België met het oog op het volgen van onderwijs. Hiervoor dienen de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de wet van 15 december 1980. Het is op geen enkel ogenblik bewezen dat betrokkene bij een terugkeer naar Guinée

haar school niet zou kunnen verderzetten, met eventueel ondersteuning van haar tante zoals zij nu reeds doet. Een migratie om dergelijke reden rechtvaardigt zich hier niet.

Rekening houdend met hetgeen hieraan voorafgaat en conform artikel 61/18 van de wet van 15 december 1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de DVZ dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop waar zij herenigd kan worden met haar mama en de rest van haar gezin. Rekening houdend met de jonge leeftijd van betrokkene en de beperkte duur van haar verblijf hier, maakt een terugkeer naar het land van herkomst ook geen schending uit van artikel 8 EVRM gezien betrokkene tot voor haar komst naar België, steeds in Guinée heeft geleefd en weegt het privé- en gezinsleven tot nu toe opgebouwd in België bij haar tante en haar gezin niet op tegen datgene dat zij zal verderzetten bij haar gezin in Guinée. Des te meer rekening houdend met haar jonge leeftijd, kan men niet stellen dat het in haar hoger belang is te verblijven in een ver en vreemd land, bij mensen die ze nog nooit eerder had ontmoet, en verder te moeten opgroeien weg van haar roots, haar kerngezin en haar netwerk in het land van oorsprong waar ze steeds deel heeft van uitgemaakt tot aan haar komst naar België.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie (vb. vrijwillige terugkeerprogramma's Fedasil). In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.

Dit bevel tot terugbrenging dient aan de voogd betekend te worden, een exemplaar dient aan de voogd meegegeven te worden, een exemplaar dient ons ondertekend teruggezonden te worden, een derde exemplaar blijft ter beschikking van uw diensten.

Gedaan te Brussel, op 05.05.2020.

De voogd stond achter deze beslissing en ging bijgevolg niet in beroep. Hoewel de DVZ, meer specifiek de Cel Kwetsbaren / MINTEH het dossier had afgesloten, stelde zij zich bereid om te faciliteren en helpen waar mogelijk. In het kader van een eventuele terugkeer naar Guinée werd daarom een overleg-moment georganiseerd tussen de verschillende betrokken partijen, zijnde de dossierbehandelaar, het diensthoofd van de Cel Kwetsbaren/DVZ, de voogd van de NBMV, dhr. en mevr. [B.] en hun advocaat, de advocaat van de NBMV, een medewerker van het Parket Antwerpen, een medewerker van de Dienst Voogdij en de verbindingsambtenaar de Guinée (verslag toegevoegd aan het administratief dossier dd. 28.06.2021). Daarnaast werd een nieuw onderzoek ter plaatse uitgevoerd door de verbindings-ambtenaar in Guinée (verslag toegevoegd aan het administratief dossier dd. 28.06.2021). Desondanks wordt vastgesteld dat er geen gevolg werd gegeven aan bovenvermelde beslissing.

Dd. 06.12.2021 dient de voogd een nieuwe aanvraag in overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 decies van het Koninklijk Besluit van 08 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In deze aanvraag stelt hij dat de familiale situatie in het thuisland er niet is op vooruit gegaan (covid-19 pandemie). Ook zou de familie daar niet meer samenwonen. Overigens is de toestand in Guinée momenteel niet stabiel en dit zou kunnen overhellen naar een burgeroorlog. Tenslotte stelt de voogd dat zijn pupil tevreden is met haar verblijf in België. Ze wenst haar studies hier verder te zetten om dan op termijn op bezoek te gaan bij haar familie in het thuisland.

Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15 december 1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, wordt betrokkene samen met haar voogd en de kandidaat-adoptanten uitgenodigd voor een interview op 15.06.2022. Tijdens dit gesprek wordt onder meer gepolst naar nieuwe elementen die sinds de laatste aanvraag een ander licht zouden kunnen werpen op de vorige beslissing (zie supra). Betrokkene vertelt dat haar familie nog in Guinée verblijft. Ze heeft telefonisch contact met haar moeder en vraagt zich af hoe het met haar andere broers en zussen gaat. Ook vertelt ze dat haar oom (dhr. [B.A.]) op bezoek is geweest bij haar moeder. Zelf zou ze ook graag haar moeder bezoeken. Anderzijds stelt ze veel zaken van haar leven in Guinée vergeten te zijn. In België heeft ze vrienden en gaat ze school. Alles loopt goed. Het leven hier bevalt haar al mist ze ook haar moeder. Tijdens het gesprek met de kandidaat-adoptanten geeft Dhr. [B.A.] aan dat de situatie er niet veilig is, de militairen hebben het land overgenomen. Hij zou bezoek geweest zijn bij de moeder van de NBMV in Guinée en dit gedurende 2 weken. Verdere info wil hij niet geven. Wel zegt hij dat de moeder samen met haar zoontje in Conakry, [...] woont. Gevraagd naar de andere broers/zussen antwoordt hij ontwijkend. Dhr. [B.] vermeldt niet akkoord te gaan met de bijlage 38 omdat de familie ter plaatse ondersteunen geen

optie is. Het geld komt volgens hem nooit bij de familie terecht. Wanneer wordt gevraagd waarom dhr. [B.] de NBMV niet meegenomen had naar haar moeder tijdens zijn bezoek begin 2022, stelt hij geen kind te repatriëren.

Op 15.07.2022 neemt Mevr. [F.V.B.] de voogdij over van Dhr. [M.R.]. De advocaat, meester Benoit Dhondt, vraagt aan de bevoegde dienst om de beslissing uit te stellen. Er zou een onderhoud plaatsvinden met de betrokken partijen (NBMV, oom en tante, nieuwe voogd en de advocaat) om alle elementen in het dossier te bespreken. Op 07.10.2022 deelt de advocaat mee dat de familie akkoord is om samen te werken, gezien dit met de vorige voogdij stroef verliep. De familie wil graag alles doen wat ze kunnen om mee te werken en een open, transparante relatie met de diensten opbouwen en de eerder getroebleerde relatie van voorheen achter zich laten. Ze geven aan dat de moeder van betrokkene zich in het dorp [...] bevindt, haar telefoonnummer is [...]. Tot slot zal de situatie van het gezin, de band met betrokkene en haar neven en nichten en oom en tante, gedetailleerder in kaart gebracht worden. De advocaat stelt voor opnieuw een family assessment ter plaatse te laten uitvoeren.

Er wordt hierbij vastgesteld dat een family assessment in het land van herkomst niet dient te worden uitgevoerd, gezien er voldoende betrouwbare en objectieve informatie aanwezig is in het dossier met betrekking tot betrokkene, haar familiale situatie en achtergrond alsook de reden van haar vertrek. Een verder onderzoek dringt zich in casu niet op. Er wordt in deze context verwezen naar de RvV, die volgende stelde in haar arrest nr. 76319 van 29 februari 2012: "De Raad ziet voorts niet in, gelet op de gegevens waarover de Dienst Vreemdelingenzaken beschikte, waarom deze nog verder onderzoek zou moeten voeren naar de situatie van verzoekster. De zorgvuldigheidsplicht gaat immers niet zo ver dat, wanneer het bestuur over voldoende elementen beschikt om met kennis van zaken te oordelen over een aanvraag, het alsnog verder onderzoek zou moeten voeren."

Rekening houdend met hetgeen voorafgaat, met de nieuwe aanvraag van de voogd en met de gedane verklaringen van betrokkene en dhr. en mevr. [B.]; en na grondige analyse van alle elementen in het dossier kan men niet stellen dat het belang van betrokkene zich situeert buiten haar familiale context in Guinée. Er dient hierbij verwezen te worden naar de eerste aanvraag van de voogd dd. 16.01.2020 en de bijbehorende beslissing bijlage 38. Op basis van het onderzoek is DVZ destijds tot de eenduidige en duidelijke conclusie gekomen dat het hoger belang van betrokkene onmiskenbaar in haar land van herkomst en bij haar familie aldaar ligt. Er kan enkel worden vastgesteld dat ondanks de betekening van de bijlage 38 op 12.05.2020 en de daaraan verbonden wettelijke opdracht van de voogd om hier uitvoering aan te geven betrokkene 2,5 jaar later en in weerwil van de onomstotelijke vaststelling dat dit niet in haar hoger belang is, nog steeds in België verblijft.

Sinds de betekening van de beslissing bijlage 38 op 12.05.2022 zijn er geen nieuwe elementen voorgelegd die vermogen deze beslissing te wijzigen. Met betrekking tot de motieven van verblijf kan vastgesteld worden dat deze dezelfde zijn als bij de eerste aanvraag, namelijk de socio-economische omstandigheden in Guinée, de mogelijkheid om te kunnen studeren in België en de wens van de tante om nog een meisje in het gezin op te vangen. Deze motieven werden reeds uitvoerig onderzocht en beoordeeld bij de vorige aanvraag. De aangehaalde motivatie in de toenmalige bijlage 38 blijft ook in de huidige aanvraag van kracht.

Het enige element dat gewijzigd is, is dat betrokkene ondertussen 2,5 jaar langer op het Belgische grondgebied verblijft en zich aldus meer heeft aangepast aan haar nieuwe situatie. Desondanks kan men niet stellen dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending inhoudt van art. 8 EVRM gezien zij voor haar komst naar België altijd samen met haar familie in Guinée verbleven heeft. Tijdens het gesprek op de DVZ dd. 15.06.2022 stelt zij bovendien uitdrukkelijk dat zij haar moeder mist, dat ze zich afvraagt hoe het met haar broers en zussen gaat en dat zij graag haar moeder wil bezoeken. Betrokkene stelt nog steeds telefonisch contact te hebben, er is derhalve nog steeds een sterke band met de moeder/broers en zussen aanwezig. Nergens in het dossier is er sprake van een ernstige breuk met de familie in het land van herkomst. Hierop aansluitend dient expliciet verwezen naar art. 9 en 10 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind, waarin wordt gesteld dat er geen enkele bevoegde instantie is die beslist heeft dat een scheiding tussen de ouder(s) en kind dient opgelegd te worden. De moeder is nog steeds verantwoordelijk voor de zorg en opvang van haar minderjarige dochter, net zoals zij dit gedaan heeft in het verleden tot aan haar komst naar België en net zoals zij dit nu nog steeds doet voor haar andere minderjarige kinderen. Er kan in alle redelijkheid gesteld worden dat de motieven aangehaald in de vorige en in de huidige aanvraag onvoldoende ernstig zijn om de eenheid van het gezin in vraag te stellen. Een scheiding met de ouders kan slechts in geval van ernstig misbruik, verwaarlozing of mishandeling gerechtvaardigd worden. General Comment nr.14 van het VN Kinderrechtencomité omtrent artikel 3 van het IVRK onderstreept nogmaals het belang van de eenheid van het gezin, die dient

hersteld te worden indien de band tussen kind en ouders verbroken werd wegens migratie en benadrukt vervolgens dat de scheiding tussen ouders en kind enkel overwogen kan worden in uitzonderlijke gevallen. Nergens in het dossier is er echter sprake van zware verwaarlozing van het kind, noch van een risico op zijn veiligheid (General Comment no. 14, S61: separation should only occur as a last resort measure, as when the child is in danger of experiencing imminent harm or when otherwise necessary).

Verder kan er overeenkomstig artikel 74/16 van de vreemdelingenwet gesteld worden dat er bij terugkeer voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig is en dat de gezinssituatie van die aard is dat betrokkene er opnieuw in kan worden opgenomen, dat een terugkeer naar de moeder zelfs wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om betrokkene te ondersteunen, op te voeden en te beschermen. De moeder zou ondertussen verhuisd zijn naar een andere locatie en momenteel in [...] wonen. De zus in Sierra Leone verklaarde « que la priorité de sa mère et d'ailleurs de toute la famille est de trouver une autre maison pour regrouper ses enfants dispersés » (zie FA. dd. 28.06.2021). Er kan dus aangenomen worden dat een hereniging van alle kinderen, inclusief betrokkene, voor de moeder van groot belang is. Er is daarnaast een groot familiaal netwerk aanwezig dat de familie kan opvangen en ondersteunen indien nodig. Met betrekking tot de moeilijke socio-economische situatie kan niet gesteld worden dat deze meer in het belang wordt geacht dan een gezinshereniging met de ouders (of één van de ouders) in een minder ontwikkeld land. General Comment nr. 6 van het VN-Kinderrechtencomité omtrent de behandeling van niet-begeleide en gescheiden kinderen buiten hun land van herkomst bepaalt dat de eenheid van gezin maar bij uitzondering niet nagestreefd moet worden, namelijk wanneer sprake is van een risico op schending van de fundamentele mensenrechten van het kind. Nergens uit de huidige aanvraag blijkt dat er bij terugkeer een ernstig risico is voor de veiligheid, verwaarlozing of een schending van de fundamentele mensenrechten van betrokkene.

Rekening houdend met al hetgeen hieraan voorafgaat en conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop alwaar zij herenigd kan worden met haar moeder. In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals IOM, Caritas, Fedasil. In dit geval en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3, 6, 12 en 37 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen in New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, van artikel 14 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen in New York 10 december 1984 en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999, van artikel 11 van het Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap, aangenomen in New York op 13 december 2006 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 2009, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 61/14, 61/18, 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals ook vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

“1. Voor verzoekster werd een aanvraag ingediend zoals voorzien in de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet. Deze procedure heeft tot doel om te kijken waar de duurzame oplossing ligt voor een minderjarige.

Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet voorziet drie mogelijke zogenaamde duurzame oplossingen voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen:

- “hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;
- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;
- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;”

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende :

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om:

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;

- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is. [...]”

Het is bijgevolg de taak van verwerende partij om een individueel onderzoek te voeren naar de duurzame oplossing. Een bevel tot terugbrenging kan pas worden afgeleverd indien vaststaat dat de duurzame oplossing de terugkeer naar of gezinshereniging in een ander land is. Zolang er twijfel bestaat dient er overeenkomstig artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet een verblijfsvergunning te worden afgeleverd.

Relevant zijn ook de artikelen 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet. Hierin worden een aantal voorwaarden geschetst waaraan verwerende partij moet voldoen alvorens een bevel tot terugbrenging kan worden genomen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet stelt dan weer :

“§2. De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd en toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid, of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen, of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige.”

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat “[b]ij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement”.

In artikel 10 van diezelfde richtlijn worden specifieke waarborgen geboden inzake nietbegeleide minderjarigen:

“1. Voordat een terugkeerbesluit tegen een niet-begeleide minderjarige wordt uitgevaardigd, wordt met gepaste aandacht voor het belang van het kind hulp geboden, door bevoegde instanties anders dan de autoriteiten die de terugkeer uitvoeren.

2. Voordat de autoriteiten van een lidstaat een niet-begeleide minderjarige van hun grondgebied verwijderen, overtuigen zij zich ervan dat die minderjarige wordt teruggestuurd naar een familielid, een aangewezen voogd of naar adequate opvangfaciliteiten in het land van terugkeer.”

Het Hof van Justitie oordeelde in een recent arrest aan welke eisen dit onderzoek naar het hoger belang van het kind moet voldoen:

“44 Dat artikel 5, onder a), heeft tot gevolg dat wanneer een lidstaat voornemens is krachtens richtlijn 2008/115 een terugkeerbesluit uit te vaardigen tegen een nietbegeleide minderjarige, hij in alle fasen van de procedure rekening moet houden met het belang van het kind.

45 Bovendien is in artikel 24, lid 2, van het Handvest bepaald dat bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind een essentiële overweging vormen. Deze bepaling, gelezen in samenhang met artikel 51, lid 1, van het Handvest, bevestigt het fundamentele karakter van de rechten van het kind, mede in het kader van de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal in een lidstaat verblijven.

46 Zoals de advocaat-generaal in punt 69 van zijn conclusie heeft opgemerkt, maakt alleen een algemene en grondige beoordeling van de situatie van de nietbegeleide minderjarige het mogelijk te

bepalen wat het 'belang van het kind' is, en een besluit te nemen dat aan de vereisten van richtlijn 2008/115 voldoet.

47 Derhalve moet de lidstaat bij de beslissing omtrent de uitvaardiging van een terugkeerbesluit tegen een niet-begeleide minderjarige terdege rekening houden met meerdere aspecten, zoals de leeftijd, het geslacht, de bijzondere kwetsbaarheid, de fysieke en mentale gezondheid, het verblijf in een pleeggezin, het opleidingsniveau en de sociale omgeving van die minderjarige. [...]

55 Uit deze bepalingen vloeit voort dat de betrokken lidstaat, alvorens een terugkeerbesluit vast te stellen, concreet moet onderzoeken of er voor de betrokken niet-begeleide minderjarige adequate opvang beschikbaar is in het land van terugkeer.

56 Indien die opvang niet aanwezig is, kan tegen die minderjarige geen terugkeerbesluit krachtens artikel 6, lid 1, van die richtlijn worden uitgevaardigd." (HvJ EU, TQ t. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, C-441/19, 14 januari 2021)

Overeenkomstig de geldende regelgeving dient aldus een omvattend onderzoek te worden gedaan naar de situatie van de betrokken minderjarige. Pas als uit dit onderzoek blijkt dat er adequate opvang beschikbaar is in het land van terugkeer, mag een terugkeerbesluit worden uitgevaardigd. Een andere interpretatie zou strijdig zijn met het hoger belang van het kind, en de artikelen 5 en 10 van de Terugkeerrichtlijn.

Deze zienswijze wordt bevestigd door het VN Kinderrechtencomité in haar General Comment N° 6, dat specifiek handelt over de behandeling van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen.

Het Comité stelt in paragraaf 20 expliciet dat een staat hiertoe een omvattende en duidelijke inschatting moet maken van de identiteit van het kind, de nationaliteit, de opvoeding, de etnische, culturele en linguïstische achtergrond evenals specifieke kwetsbaarheden van het kind wanneer ze een beslissing neemt met betrekking tot dit kind :

"20. A determination of what is in the best interests of the child requires a clear and comprehensive assessment of the child's identity, including her or his nationality, upbringing, ethnic, cultural and linguistic background, particular vulnerabilities and protection needs."

Paragraaf 84 stelt dat in het geval van terugkeer naar het herkomstland dit slechts mag indien het in het belang van het kind is. Om hiertoe te besluiten dient er rekening gehouden te worden met onder andere de veiligheid en socio-economische omstandigheden in het land van herkomst, de mening van het kind, de duur van de afwezigheid uit het land van herkomst en de integratie in de maatschappij hier :

"84. ... Return to the country of origin shall in principle only be arranged if such return is in the best interests of the child. Such a determination shall, inter alia, take into account:

- the safety, security and other conditions, including socio-economic conditions, awaiting the child upon return, including through home study, where appropriate, conducted by social network organizations;
- the availability of care arrangements for that particular child;
- the views of the child expressed in exercise of his or her right to do so under article 12 and those of the caretakers;
- the child's level of integration in the host country and the duration of absence from the home country;
- the child's right 'to preserve his or her identity, including nationality, name and family relations' (art. 8);
- the 'desirability of continuity in a child's upbringing and to the child's ethnic, religious, cultural and linguistic background' (art. 20)."

Paragraaf 85 stelt onomwonden dat bij gebrek aan (informatie over) zorg in het herkomstland er geen terugkeer mag plaatsvinden zonder dat een degelijke opvang bij terugkeer wordt gegarandeerd :

"85. In the absence of the availability of care provided by parents or members of the extended family, return to the country of origin should, in principle, not take place without advance secure and concrete arrangements of care and custodial responsibilities upon return to the country of origin."

Uit bovenstaande bepalingen blijkt duidelijk dat de dienst MINTEH ertoe gehouden is om een degelijk en zorgvuldig onderzoek te voeren naar de gezinssituatie in het land van herkomst. Er kan slechts besloten worden dat de duurzame oplossing bestaat uit een terugkeer naar Guinee indien er garanties zijn met betrekking tot een adequate zorg en opvang.

Daarbij moet cf. het Hof van Justitie onder andere rekening worden gehouden met de leeftijd, het geslacht, de bijzondere kwetsbaarheid, de fysieke en mentale gezondheid, het verblijf in een pleeggezin, het opleidingsniveau en de sociale omgeving van die minderjarige.

2. Verwerende partij meent in de bestreden beslissing dat de duurzame oplossing voor verzoekster bestaat uit een terugkeer naar Guinee.

Verwerende partij herneemt de motieven van de eerste bijlage 38 die aan verzoekster betekend werd, verwijst naar de family assessment die in dat kader gevoerd werd en verwijst naar het onderzoek dat de verbindingsofficier in 2021 heeft uitgevoerd. Verwerende partij geeft aan dat verzoekster haar moeder volgens haar oom in juni 2022 te Conakry, [...] zou wonen met haar broertje (de andere 8 kinderen wonen dan elders), en ook dat de moeder zich in oktober 2022 in het dorp [...] zou bevinden.

Verwerende partij geeft op de vraag naar een verder onderzoek naar de concrete situatie ter plaatse aan dat er voldoende betrouwbare en objectieve informatie over de situatie voorhanden is.

Verwerende partij geeft aan dat de enige verandering die er is opgetreden met de vorige bijlage 38 eruit bestaat dat verzoekster 2,5 jaar langer op het grondgebied is.

Verwerende partij stelt er bij terugkeer voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig is, en dat de gezinssituatie van die aard is dat verzoekster er terug in kan worden opgenomen, dat een terugkeer zelfs opportuun en wenselijk is in het licht van de capaciteit van het gezin om verzoekster te ondersteunen, op te voeden en te beschermen.

3. Het kan niet begrepen worden hoe verwerende partij tot bovenstaande conclusies is gekomen.

De eerste family assessment die werd uitgevoerd geeft aan dat de gezinswoning een onbewoonbaar krot is dat onveilig is voor een gezin met 8 kinderen om te wonen. Er wordt later door dezelfde verbindingsofficier bevestigd dat er geen adequate en geschikte opvang is voor verzoekster en er ook geen alternatieven voorhanden zijn. Er werd met de bewoordingen van artikel 74/16 Vw. vastgesteld dat er niet aan de voorwaarden voldaan was om een bijlage 38 te nemen.

Er werd in die eerste family assessment ook vastgesteld dat het gezin met 8 kinderen overleven dankzij de ad hoc steun, van dag tot dag, van burens. Er wordt op gewezen dat sinds de vader van verzoekster gestorven is het gezin geïsoleerd is komen te staan. De kinderen hebben onvoldoende eten en er zijn geen middelen voor de kinderen om onderwijs te volgen. Het gaat met andere woorden om een dramatische situatie die de fysieke en psychische integriteit van de kinderen ondermijnt en hun recht op onderwijs en ontwikkeling schendt.

Het aanvullende onderzoek dat werd georganiseerd om meer zicht te krijgen op de mogelijkheden tot terugkeer geeft aan dat de onbewoonbare woning ondertussen vernietigd is, en dat het gezin met 8 kinderen geen onderdak heeft, maar gedwongen werd zich te verspreiden. Er wordt aangegeven dat de levenskwaliteit van het gezin na de dood van de vader enorm gezakt. Er wordt vastgesteld dat er geen enkel kind school loopt. Er wordt eveneens vastgesteld dat verzoekster, die besneden is, in geval van terugkeer naar Guinee, geen medische en/of psychische ondersteuning zal kunnen genieten. Niet alleen zijn er geen middelen voorhanden die dit toelaten, er is sowieso geen psychologische ondersteuning voorhanden.

De voormalige voogd van verzoekster heeft op grond van die informatie een nieuw verzoek tot bepaling van de duurzame oplossing ingediend en daarbij de bezorgdheid benadrukt om de capaciteit tot adequate opvang bij terugkeer gelet op het gegeven dat het gezin volledig verspreid is en onduidelijk is waar en hoe de moeder leeft.

De oom van verzoekster verklaarde dat verzoekster haar moeder in juni 2022 in Conakry verbleef met één ander kind, maar in oktober werd aangegeven dat de moeder naar Pita zou gegaan zijn, onduidelijk met hoeveel/welke kinderen.

Er is geen enkel duidelijk zicht op of de huidige gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, of een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen, en of de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer.

Er zijn ab initio zeer duidelijke indicaties opgelijst door de verbindingssambtenaar dat de concrete leefomstandigheden van het gezin van verzoekster erg volatiel zijn en uiterst precair. De laatste betrouwbare informatie die verwerende partij heeft gekregen geeft aan dat de gezinswoning vernietigd is en het gezin volledig verspreid leeft. Er is geen informatie die toelaat vast te stellen hoe verzoekster haar moeder, broertjes en zusjes actueel overleven en leven, in welke omstandigheden en of deze omstandigheden geschikt zijn. Integendeel, er zijn enkel indicaties dat het gezin van dag tot dag overleeft, en geen van de betrokken jonge kinderen school loopt.

Verzoekster haar raadsman heeft aan verwerende partij verduidelijkt dat de oom en tante en huidige voogd van verzoekster bereid zijn om constructief mee te werken aan het volledig in kaart brengen van de leefomstandigheden van verzoekster haar moeder en zusjes en broertjes, en dat er verder onderzoek noodzakelijk is gezien essentiële informatie ontbreekt.

Er is geen sprake van garanties qua adequate zorg en opvang, integendeel, er is sprake van erg concrete en betrouwbare indicaties van het ontbreken van dergelijke zorg en opvang.

4. Verzoekster haar situatie volgens het Hof van Justitie dient algemeen en grondig beoordeeld te worden in het licht van haar hoger belang als kind, daartoe dient er voldoende rekening te worden gehouden met haar leeftijd, geslacht, bijzonder kwetsbaarheid, fysieke en mentale gezondheid, verblijf in een pleeggezin, opleidingsniveau en sociale omgeving.

Verzoekster is een tienjarig meisje en een slachtoffer van foltering, die al meer dan 3 jaar op het grondgebied verblijft in het gezin van haar oom en tante, bij haar neefjes en nichtjes, waarvan enkele in haar leeftijdscategorie. Ze loopt hier onderwijs terwijl ze in Guinee geen toegang heeft tot onderwijs.

Verzoekster is in Guinee het slachtoffer geworden van genitale mutilatie of excisie. Ze heeft een zogenaamde type 2 excisie ondergaan, dit betreft het gedeeltelijk of volledig wegnemen van de clitoris en de binnenste labia, met of zonder excisie van de buitenste labia.

Meer dan 90 procent van de meisjes in Guinee worden aan een dergelijke behandeling onderworpen.

Genitale verminking van vrouwen in Guinee gebeurt niet in een vacuüm maar in een specifieke socio-culturele context van geweld tegen vrouwen/meisjes:

« Le rapport de 2016 du HCDH précise au sujet des femmes en Guinée qu'elles : « [...] font l'objet de diverses formes de violence, de discrimination et d'injustice en raison de la persistance de préjugés socioculturels. Les mariages forcés et précoces, les violences conjugales, ainsi que les violences sexuelles, constituent les formes les plus récurrentes de violence envers les filles et les femmes dans le pays. D'autres formes de discriminations se manifestent dans l'accès à l'éducation, aux moyens de production, au crédit, et aux postes de décision dans l'administration publique et les entreprises privées»

« L'enquête de 2018 se penche également sur la question des violences domestiques. Pour 67 % des femmes, un homme peut battre sa femme pour au moins une des raisons suivantes : elle brûle la nourriture, elle argumente avec lui, elle sort sans le lui dire, elle néglige les enfants et elle refuse des rapports sexuels.»

Het gebrek aan degelijke gynaecologische en psychologische opvolging van de gevolgen van genitale verminking is niet toevallig maar wordt gedetermineerd door dezelfde omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot de verminking en het gebrek aan bescherming in de eerste plaats, met name de lokale overtuiging dat de behandeling noodzakelijk is om vrouwen in een moreel-fysiek gareel te houden. De situatie van endemisch geweld tegenover vrouwen en meisjes in Guinee maakt verzoekster extra kwetsbaar (EHRM, Opuz t. Turkije, 9 juni 2009, §160).

Vrouwelijke genitale verminking brengt een schending van verschillende fundamentele rechten van vrouwen met zich mee door de geestelijke en lichamelijke schade die het aanricht. Het houdt een schending in van de fundamentele rechten van het kind, inclusief het recht op niet gediscrimineerd te worden, om beschermd te worden tegen fysiek en psychisch geweld, om de hoogste graad van gezondheid te vrijwaren: "UNHCR considers FGM to be a form of gender-based violence that inflicts severe harm, both mental and physical, and amounts to persecution. The recognition of FGM as a form of persecution is supported, in the first instance, by developments in international and regional human rights law. All forms of FGM violate a range of human rights of girls and women, including the right to non-discrimination, to protection from physical and mental violence, to the highest attainable standard of health, and, in the most extreme cases, to the right to life."

Vrouwelijke genitale verminking is een vorm van foltering onder artikel 1 van het AntiFolterverdrag⁵: "any act of FGM would amount to torture" "Female genital mutilation causes severe and prolonged suffering and its purposes are generally of discriminatory character, given that it is inflicted with a view to enforcing patriarchal standards of female chastity through the elimination of sexual pleasure and, indeed, the perpetuation of suffering. It is generally inflicted on girls who are, in the circumstances, powerless to resist or escape such abuse. Female genital mutilation has been consistently regarded as torture or ill-treatment by the Special Rapporteur (A/HRC/7/3, paras. 50–53; A/HRC/31/57, para. 61–62)"

De speciale VN-rapporteur inzake foltering benadrukt het voortdurend karakter van deze vorm van foltering en afhankelijk van het specifieke type van verminking -zoals gecategoriseerd door de WHO- de langetermijngevolgen ervaren door de vrouwen die hiervan slachtoffer worden: "The pain inflicted by FGM does not stop with the initial procedure, but often continues as ongoing torture throughout a woman's life. Depending on the type and severity of the procedure performed,²¹ women may experience longterm consequences."

Geval per geval en afhankelijk van de leeftijd van de betrokkene kunnen de gevolgen van genitale verminking zich als volgt manifesteren:

Als onmiddellijke fysieke gevolgen:

- Intense pijn vergezeld van angstgevoelens die zelfs tot een shocktoestand kunnen leiden
- Bloedingen met dodelijk risico
- Wondinfecties
- Urineretentie
- Beschadiging van nabijgelegen organen

Relevanter voor verzoekster gelet op het feit dat haar puberteit voor haar ligt zijn de fysieke complicaties op lange termijn:

- Problemen bij het urineren, menstratiepijnen, incontinentie
- Pijn aan littekens, cystes, abcessen
- Zwangerschapsproblemen en bevallingscomplicaties (obstructie, rupturen, fistels)

- Seksuele stoornissen (voor beide partners)
- Infecties, onvruchtbaarheid

Daarnaast zijn ook de psychologische en seksuele gevolgen van belang:

- Toestand van post-traumatische stress (shock, verbijstering, onmacht, gevoel van ontvreemding, bijna-doodervaring) op het ogenblik van de excisie
- Dissociatie
- Gevoel van verraad en, op termijn, vertrouwensverlies, verlaagd zelfbeeld, wantrouwen, etc.
- Gedragsstoornissen
- Post-traumatisch stresssyndroom
- Depressie
- Verstoring van het lichaamsbeeld, het zelfbeeld
- Seksuele stoornissen (vermijden van seksuele betrekkingen, isolement, vaginisme, onvermogen om genot te ervaren, vermindering van het seksuele verlangen etc.)

(stuk 2, GAMS, Vrouwelijke genitale verminking en internationale bescherming, pg. 4)

Het VN Kinderrechtencomité wijst er samen met het CEDAW comité op dat genitale verminking zowel directe als langdurige gezondheidsgevolgen kan hebben waaronder ernstige pijn, infecties, langdurige gynaecologische problemen en psychologische problemen:

“Female genital mutilation is performed in every region and, within some cultures, is a requirement for marriage and believed to be an effective method of controlling the sexuality of women and girls. It may have various immediate and/or long-term health consequences, including severe pain, shock, infections and complications during childbirth (affecting both the mother and the child), long-term gynaecological problems such as fistula, psychological effects and death” Committee on the Elimination of Discrimination against Women Committee on the Rights of the Child Joint general recommendation No. 31 of the Committee on the Elimination of Discrimination against Women/general comment No. 18 of the Committee on the Rights of the Child (2019) on harmful practices, 8 mei 2019, punt 19

Ook verzoekster haar toegang tot onderwijs is van belang om haar niet enkel zo volledig mogelijk te ontwikkelen maar om haar verder te beschermen tegen gendergerelateerd geweld tegen meisjes en vrouwen. De beide VN comités geven aan dat toegang tot primair en secundair onderwijs cruciaal is voor slachtoffers van genitale verminking, om hen te beschermen tegen kindhuwelijken, tienerzwangerschappen, maternale mortaliteit en om hen voor te bereiden om zich te beschermen tegen gendergerelateerd geweld, en hun kansen tot participatie aan de samenleving te verhogen. Van essentieel belang daarbij is toegang tot informatie en onderwijs voor slachtoffers van genitale verminking die reeds in een context zitten waarbij ze gehinderd worden in autonome beslissing nemen, en kampen met een gebrek aan informatie en dienstverlening specifiek gericht op tienermeisjes die zich in hun situatie bevinden. Deze meisjes hebben nood aan accurate informatie en diensten over seksuele en reproductieve gezondheid en toegang tot adequate en vertrouwelijke diensten;

“63. The completion of primary and secondary education provides girls with short-term and long-term benefits by contributing to the prevention of child marriage and adolescent pregnancy and lower rates of infant and maternal mortality and morbidity, preparing women and girls to better claim their right to freedom from violence and increasing their opportunities for effective participation in all spheres of life. The Committees have consistently encouraged States parties to take measures to boost enrolment and retention in secondary education, including by ensuring that pupils complete primary school, abolishing school fees for both primary and secondary education, promoting equitable access to secondary education, including technical-vocational educational opportunities and giving consideration to making secondary education compulsory. The right of adolescent girls to continue their studies during and after pregnancy can be guaranteed through nondiscriminatory return policies.

64. For out-of-school girls, non-formal education is often their only route to learning and should provide basic education and instruction in life skills. It is an alternative to formal schooling for those who did not complete primary or secondary school and may also be made available through radio programmes and other media, including digital media.

65. Women and girls are enabled to build their economic assets through training in livelihood and entrepreneurship skills and benefit from programmes that offer an economic incentive to postpone marriage until 18 years of age, such as scholarships, microcredit programmes or savings schemes (Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women, arts. 11 and 13; Convention on the Rights of the Child, art. 28). Complementary awareness-raising programmes are essential to communicating the right of women to work outside the home and challenging taboos about women and work.

66. Another means of encouraging the empowerment of women and girls is by building their social assets. This can be facilitated through the creation of safe spaces where girls and women can connect with peers, mentors, teachers and community leaders and express themselves, speak out, articulate their aspirations and concerns and participate in decisions affecting their lives. This can help them to develop self-esteem

and self-efficacy, communication, negotiation and problem-solving skills and awareness of their rights and can be particularly important for migrant girls. Given that men have traditionally held positions of power and influence at all levels, their engagement is crucial to ensuring that children and women have the support and committed engagement of their families, communities, civil society and policymakers.

67. Childhood, and early adolescence at the latest, are entry points for assisting both girls and boys and supporting them to change gender-based attitudes and adopt more positive roles and forms of behaviour in the home, at school and in wider society. This means facilitating discussions with them on social norms, attitudes and expectations that are associated with traditional femininity and masculinity and sex- and gender-linked stereotypical roles and working in partnership with them to support personal and social change aimed at eliminating gender inequality and promoting the importance of valuing education, especially girls' education, in the effort to eliminate harmful practices that specifically affect pre-adolescent and adolescent girls.

68. Women and adolescent girls who have been, or are at risk of being, subjected to harmful practices face significant risks to their sexual and reproductive health, in particular in a context where they already encounter barriers to decision-making on such issues arising from lack of adequate information and services, including adolescent-friendly services. Special attention is therefore needed to ensure that women and adolescents have access to accurate information about sexual and reproductive health and rights and on the impacts of harmful practices, as well as access to adequate and confidential services. Age-appropriate education, which includes science-based information on sexual and reproductive health, contributes to empowering girls and women to make informed decisions and claim their rights. To this end, health-care providers and teachers with adequate knowledge, understanding and skills play a crucial role in conveying the information, preventing harmful practices and identifying and assisting women and girls who are victims of or might be at risk of being subjected to them."

Het VN Kinderrechtencomité en CEDAW comité geven ook aan dat kinderen die slachtoffer zijn van genitale verminking toegang moeten hebben tot medische en psychologische ondersteuning, op korte, maar zeker ook op lange termijn, gelet op de lange termijn gevolgen voor de mentale en fysieke gezondheid:

"82. Women and children who are victims of harmful practices are in need of immediate support services, including medical, psychological and legal services. Emergency medical services may be the most urgent and obvious, given that some of the harmful practices covered herein involve the infliction of extreme physical violence and medical intervention may be necessary to treat severe harm or prevent death. Victims of female genital mutilation or other harmful practices may also require medical treatment or surgical interventions to address the short-term and long-term physical consequences. The management of pregnancy and childbirth in women or girls who have undergone female genital mutilation must be included in pre-service and in-service training for midwives, doctors and other skilled birth attendants."

Verzoekster heeft het recht om geïdentificeerd te worden door verwerende partij als een persoon met een handicap (zie artikel 11 van het Verdrag inzake Personen met een handicap, in verband met risico situaties, en de plicht tot identificatie van een asielzoeker met een handicap als dusdanig om de toegang tot de nodige ondersteuning en veiligheid te waarborgen.

In CRPD Committee Concluding Observation, Greece, 2019, §§15-16 stelt het VN Comité bijvoorbeeld vast:

"(b) The insufficient measures taken to identify asylum seekers with disabilities, refugees with disabilities and persons with disabilities who are in refugee-like situations who are arriving in the State party, to ensure their access to health care, adequate accommodation, basic facilities, security and safety, and to take specific measures and provide for individualized support, such as personal assistance, particularly for women and children with disabilities." (zie ook van hetzelfde VN lichaam, Concluding Observations voor Sudan, 2018, §21(b); en Luxembourg, 2017, §§22-23).

Er rust op verwerende partij de plicht om verzoekster haar handicap te erkennen en naar behoren te identificeren, evenals de behoeften en kwetsbaarheden die daarmee gepaard gaan.

Zoals het UNHCR stelt, dienen Staten " (to) ensure where appropriate a swift and systematic identification and registration of refugees and other persons with disabilities» (UNHCR ExCOM Conclusion No. 10 (LXI)-2010 (c))

Omdat genitale verminking foltering betreft is voor wat betreft verzoekster voor verwerende partij ook het VN Verdrag tegen Foltering van toepassing, inclusief artikel 14 van dat verdrag, dat het recht behelst op rehabilitatie en remediëring voor slachtoffers van foltering.

Het VN Comité tegen foltering heeft aangegeven dat het recht op volledige rehabilitatie ook van toepassing is op asielzoekers en migranten, en toegang tot medische, psychologische en sociale diensten behelst. Rehabilitatie is gericht op het kunnen deelnemen op zo autonoom mogelijke wijze aan de samenleving. Die verplichting hangt niet af van de beschikbare middelen van de Staat. Rehabilitatie moet ook gericht zijn op de lange termijn en de mogelijke gevolgen die zich nog zullen manifesteren. Er moet voor verzoekster met andere woorden rekening gehouden worden met de fysieke en mentale

gezondheidsproblemen die zich ten gevolge van haar excisie in haar puberteit nog kunnen en zullen ontwikkelen en een inschatting gebeuren van welke noden aan welke dienstverlening dit genereert:

“11. The Committee affirms that the provision of means for as full rehabilitation as possible for anyone who has suffered harm as a result of a violation of the Convention should be holistic and include medical and psychological care as well as legal and social services. Rehabilitation, for the purposes of this general comment, refers to the restoration of function or the acquisition of new skills required by the changed circumstances of a victim in the aftermath of torture or ill-treatment. It seeks to enable the maximum possible self-sufficiency and function for the individual concerned, and may involve adjustments to the person’s physical and social environment. Rehabilitation for victims should aim to restore, as far as possible, their independence, physical, mental, social and vocational ability; and full inclusion and participation in society.

12. The Committee emphasises that the obligation of States parties to provide the means for “as full rehabilitation as possible” refers to the need to restore and repair the harm suffered by the victim whose life situation, including dignity, health and self-sufficiency may never be fully recovered as a result of the pervasive effect of torture. The obligation does not refer to the available resources of States parties and may not be postponed.

13. In order to fulfil its obligations to provide a victim of torture or ill-treatment with the means for as full rehabilitation as possible, each State party should adopt a long-term and integrated approach and ensure that specialised services for the victim of torture or ill-treatment are available, appropriate and promptly accessible. These should include: a procedure for the assessment and evaluation of an individual’s therapeutic and other needs, based on, among others, the Manual on the Effective Investigation and Documentation of Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (The Istanbul Protocol); and may include a wide range of inter-disciplinary measures, such as medical, physical and psychological rehabilitative services; reintegrative and social services; community and family-oriented assistance and services; vocational training, education etc. A holistic approach to rehabilitation which also takes into consideration the strength and resilience of the victim is of utmost importance. Furthermore, victims may be at risk of retraumatisation and have a valid fear of acts which remind them of the torture or ill-treatment they endured. Consequently, a high priority should be placed on the need to create a context of confidence and trust in which assistance can be provided. Confidential services should be provided as required.

14. The Convention’s requirement to provide these forms of rehabilitative services does not extinguish the need to provide medical and psychosocial services for victims in the direct aftermath of torture, nor does such initial care represent the fulfilment of the obligation to provide means for as full a rehabilitation as possible.

15. States parties shall ensure that effective rehabilitation services and programmes are established in the State, taking into account victims culture, personality, history and background and are accessible to all victims without discrimination and regardless of the victim’s identity or status within a marginalized or vulnerable group as illustrated in paragraph 32 including asylum seekers and refugees. States parties’ legislation should establish concrete mechanisms and programmes for providing rehabilitation to victims of torture or ill-treatment. Torture victims should be provided access to rehabilitation programmes as soon as possible following an assessment by qualified independent medical professionals. Access to rehabilitation programmes should not depend on the victim pursuing judicial remedies. The obligation in article 14 to provide for the means for as full rehabilitation as possible can be fulfilled through the direct provision of rehabilitative services by the State, or through the funding of private medical, legal and other facilities, including those administered by NGOs in which case the State shall ensure that no reprisals or intimidation are directed to them. The victim participation in the selection of the service provider is essential. Services should be available in relevant languages. States parties are encouraged to establish systems for assessing the effective implementation of rehabilitation programs and services, including by using appropriate indicators and benchmarks.” Committee against Torture Convention against Torture and other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment General Comment No. 3 of the Committee against Torture Implementation of article 14 by States parties, 19 november 2012

In zaak C-353/16, 24 april 2018, MP tegen Secretary of State for the Home Department heeft het Hof van Justitie reeds geoordeeld dat indien aan een slachtoffer van foltering opzettelijk de zorg wordt onzegd die passend is om de lichamelijke of geestelijke nawerkingen te behandelen van de foltering door die autoriteiten, moet rekening worden gehouden met artikel 14 van het Verdrag tegen foltering, m.n. de verplichting voor elke verdragsstaat om te garanderen dat het slachtoffer van foltering genoegdoening krijgt, met inbegrip van de middelen voor een zo volledig mogelijk herstel. Het is dan aan de asielinstanties om in het licht van alle actuele en relevante informatie na te gaan de verzoeker, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het risico loopt dat hem opzettelijk de zorg wordt onzegd die passend is om de lichamelijke en geestelijke nawerkingen te behandelen van de foltering door de autoriteiten van dat land. Dit is het geval indien de autoriteiten van dit land, in strijd met de uit artikel 14 van het Verdrag tegen

foltering voortvloeiende verplichting, niet bereid zijn om in te staan voor zijn rehabilitatie. Een dergelijk risico kan zich ook voordoen wanneer zou blijken dat die autoriteiten discrimineren bij het verlenen van toegang tot de gezondheidszorg en wel zo dat bepaalde etnische groepen of bepaalde categorieën van personen, waartoe verzoekster als Guinees meisje dan zou behoren, moeilijker toegang krijgen tot de zorg die passend is om de lichamelijke of geestelijke nawerkingen te behandelen van de foltering door die autoriteiten. Dit maakt een vorm van refoulement uit.

Verzoekster is een uiterst kwetsbaar meisje dat hier op 6 jarige leeftijd is toegekomen. Ze werd door haar ouders alleen richting Europa gestuurd, een zeer gevaarlijke en hachelijke reis. Ze werd door haar ouders aan een excisie type II onderworpen, wat een vorm van foltering uitmaakt. Haar nichtjes bij wie ze inwoont werden niet aan dergelijke schadelijke praktijken onderworpen maar werden er tegen beschermd. Verzoekster wordt door haar tante meegenomen naar vzw GAMS om erover te waken dat ze de nodige sociale, gynaecologische en psychologische opvolging kan krijgen. Voor verzoekster is er geen psychische en medische opvolging voor de gevolgen van de excisie die ze ondergaan heeft beschikbaar of toegankelijk in Guinee. Verzoekster haar nichtjes hebben toegang tot onderwijs en lopen school. Verzoekster loopt hier ook school en doet dit zeer goed. In Guinee heeft ze geen toegang tot onderwijs, tot voorlichting, tot specifieke dienstverlening gericht op tienermeisjes die FGM hebben ondergaan. Verzoekster heeft door haar geslacht geen toegang tot de nodige zorg en rehabilitatie op lange termijn, in de zin van medische en psychische hulpverlening om met de gevolgen van de door haar ondergane foltering om te gaan.

Een terugkeer naar Guinee is in strijd met het non-refoulement beginsel, met haar hoger belang als kind, met verzoekster haar recht op de hoogste standaard van gezondheid, met haar recht op rehabilitatie als slachtoffer van foltering.

Het feit dat verwerende partij hier geen verder onderzoek naartoe heeft willen voeren houdt een schending in van het voorzorgsprincipe. Het feit dat verwerende partij verzoekster niet geïdentificeerd heeft als een slachtoffer van foltering en gendergerelateerd, kindspecifiek geweld, en geen enkele inschatting heeft gemaakt van haar zorgnoden op lange termijn en de beschikbaarheid hiervan in Guinee, terwijl deze informatie wel in het administratief dossier zit, maakt een schending uit van onder meer het zorgvuldigheidsprincipe.

Excisie is daarenboven een handicap in de zin van het VN Verdrag inzake Personen met een handicap, i.e. een langdurige fysieke, mentale, verstandelijke of zintuiglijke beperking die personen in wissel-werking met diverse drempels kan beletten volledig, daadwerkelijk en op voet van gelijkheid met anderen te participeren in de samenleving.

De bestreden beslissing houdt ook onvoldoende rekening met verzoekster haar ontplooiing hier op het grondgebied in het gezin van haar oom en tante, die ze mama en papa noemt, en hun kinderen.

Verzoekster is vormt al meer dan drie jaar deel van dit gezin, geeft ook aan zelf deel te willen blijven van het gezin, en heeft duidelijke afhankelijkheidsbanden met hen ontwikkeld.

Zoals supra reeds aangehaald, vormt het hoger belang van de minderjarige een doorslaggevende overweging bij het bepalen van de duurzame oplossing. Alvorens een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, dient het hoger belang van het kind geïdentificeerd te worden op basis van een algemeen en grondig onderzoek van de individuele situatie van de minderjarige.

Een terugkeerbesluit kan enkel worden uitgevaardigd indien dit in het hoger belang is van de minderjarige. Ook het Hof van Justitie oordeelde dat een terugkeerbesluit slechts in overeenstemming kan zijn met de Terugkeerrichtlijn indien eerst een omvattend onderzoek wordt gevoerd naar het hoger belang van het kind, en op basis daarvan een beslissing wordt genomen.

Het klopt dat voorrang moet worden gegeven aan een hereniging met de ouders. In tegenstelling tot wat verwerende partij doet uitschijnen, kan deze hereniging echter enkel plaatsvinden indien dat ook in het belang is van de minderjarige. Hiertoe dient een grondig en volledig onderzoek naar de situatie te gebeuren.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat het hoger belang van verzoekster voldoende in kaart is gebracht. Er werd niet op een ernstige en zorgvuldige manier aan de slag gegaan met de erg preciaire situatie in het land van herkomst, het gebrek aan adequate opvang, de verspreiding van het gezin, en de gezondheidsrisico's voor verzoekster en haar gebrek aan toegang tot onderwijs.

De bewijslast om aan te tonen dat er garanties zijn op adequate opvang bij terugkeer naar Guinee rust op verwerende partij.

Uit verschillende elementen in het dossier blijkt dat de nodige garanties overeenkomstig artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet op dit ogenblik toch niet voorhanden zijn.

Voorts blijkt ook uit artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag dat de belangen van het kind steeds de eerste overweging dienen te vormen. Dit artikel heeft niet enkel een interpretatieve waarde, zoals de General Comment N° 6, maar heeft ook een rechtstreekse werking. Ook artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bevestigt dat de belangen van het kind een essentiële overweging vormen.

Dit artikel, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ...”

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: “1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)”.

In casu is artikel 24 van het Handvest van toepassing. De bestreden beslissing maakt immers een terugkeerbesluit uit in de zin van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn).

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in ‘General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)’ van 29 mei 2013, het volgende:

“1. Article 3, paragraph 1, of the Convention on the Rights of the Child gives the child the right to have his or her best interests assessed and taken into account as a primary consideration in all actions or decisions that concern him or her, both in the public and private sphere. Moreover, it expresses one of the fundamental values of the Convention. The Committee on the Rights of the Child (the Committee) has identified article 3, paragraph 1, as one of the four general principles of the Convention for interpreting and implementing all the rights of the child,¹ and applies it as a dynamic concept that requires an assessment appropriate to the specific context.”

“5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity.”

Een holistische beoordeling die rekening houdt met de ontwikkeling en integriteit van het kind dringt zich op.

“6. The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept:

(a) A substantive right: (...)

(b) A fundamental, interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation.”

“32. The concept of the child's best interests is complex and its content must be determined on a case-by-case basis. It is through the interpretation and implementation

of article 3, paragraph 1, in line with the other provisions of the Convention, that the legislator, judge, administrative, social or educational authority will be able to clarify the concept and make concrete use thereof. Accordingly, the concept of the child's best interests is flexible and adaptable. It should be adjusted and defined on an individual basis, according to the specific situation of the child or children concerned, taking into consideration their personal context, situation and needs. For individual decisions, the child's best interests must be assessed and determined in light of the specific circumstances of the particular child.”

Ook artikel 24.2 van het Handvest en het hoger belang van het kind brengen dus een onderzoeksplicht met zich mee. Zoals rechters M. Maes en A. Wijnants schrijven: “Het VN-Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden¹²², maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoekplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden

genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging” (M. MAES, A. WIJNANTS, *Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht*, T.Vreemd. 2016, nr. 1).

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient rekening te worden gehouden met factoren zoals de leeftijd, het geslacht, de bijzondere kwetsbaarheid, de fysieke en mentale gezondheid, het verblijf in een pleeggezin, het opleidingsniveau en de sociale omgeving van die minderjarige.

Het VN Kinderrechtencomité voegt daaraan toe dat eveneens de veiligheid, socioeconomische situatie en andere levensomstandigheden in rekening moet worden gebracht, evenals het bestaan van een zorgnetwerk, het standpunt van het kind, het niveau van integratie in het gastland, het recht om de identiteit te behouden, en de wenselijkheid om de opvoeding van het kind voort te zetten in diens etnische, religieuze, culturele en linguïstische achtergrond (cf. supra).

Indien deze oefening gemaakt wordt voor verzoekster, dient te worden opgemerkt dat zij omwille van haar zeer jonge leeftijd (thans 10 jaar oud) bijzonder kwetsbaar is. Verzoekster werd reeds het slachtoffer van foltering in Guinee, had er geen toegang tot onderwijs, en leefde er in zeer moeilijke omstandigheden.

Verzoekster wordt in België daarentegen erg goed omringd, en blijft tegelijkertijd in haar eigen familiale context. Er is geen sprake van een verandering van cultuur, taal, achtergrond of zelfs familiebanden. Zij zal desgewenst steeds contact kunnen blijven houden met haar moeder, en ook de overige banden met Guinee zullen altijd behouden blijven. Zij wordt goed verzorgd door haar oom en tante die ze papa en mama noemt.

In België is verzoekster voorts goed geïntegreerd. Het is duidelijk dat verzoekster een effectief gezins- en privéleven heeft uitgebouwd in België, dat beschermd wordt door artikel 8 EVRM.

Verzoekster zelf is formeel dat zij bij haar oom en tante wil blijven wonen.

Op basis van al bovenstaande elementen is het duidelijk dat het niet in verzoeksters hoger belang is om terug te keren naar Guinee.

Ook uw Raad oordeelde in het verleden als volgt:

“[...] De Raad benadrukt dat de wetgever heeft voorzien dat er een voldoende garantie dient te zijn voor een adequate opvang bij terugkeer naar het land van herkomst, hetgeen impliceert dat in dit verband voldoende concrete elementen moeten voorliggen.

Bij gebreke aan concrete elementen in de bestreden beslissing of in het administratief dossier omtrent de vereiste garantie op adequate opvang, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verwerende partij in casu enkel is uitgegaan van een vermoeden op dit vlak. Zij ging uit van een vermoeden dat de ouders de minderjarige kunnen opvangen en dit zonder de garantie op een adequate opvang na te gaan en dit rekening houdende met het kind dat de minderjarige intussen heeft met een erkend vluchteling uit Kosovo. Gelet op de aangehaalde wetsbepalingen kan ook geenszins worden aangenomen als zou de bewijslast in deze volledig en enkel op de schouders van de verzoekende partij berusten of als zou verwerende partij op de enkele grond dat in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet volgens haar niet het bewijs worden geleverd dat de ouders niet in een (adequate) opvang kunnen voorzien, steeds onmiddellijk kunnen besluiten tot de afgifte van een bevel tot terugbrenging. Hiertoe dienen, overeenkomstig hetgeen de wetgever heeft voorzien, garanties voor te liggen.” (RvV, nr. 136 353, 15 januari 2015)

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 van de Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat reeds op 16.01.2020 door de voogd van de verzoekende partij een eerste aanvraag werd ingediend in toepassing van artikel 61/15 e.v. van de Vreemdelingenwet, dit opdat het minderjarige kind in België zou worden gemachtigd tot verblijf.

Op 05.05.2020 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat de duurzame oplossing niet in België is en dat een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop moet worden gesteld, alwaar verzoekende partij kan herenigd worden met haar mama en de rest van haar gezin. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in het bevel tot terugbrenging dd. 05.05.2020 niet over een nacht ijs is gegaan. Dit blijkt uit volgende elementen uit het administratief dossier en de bestreden beslissing:

- op 27.03.2020 bracht het parket van Antwerpen een negatief advies uit in het kader van de voorgenomen adoptie door dhr. en mevr. [B.];*
- er zijn meerdere vragen gerezen bij de motieven van de adoptie;*
- de verbindingsambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken, bevoegd voor Guinee, heeft een uitgebreid onderzoek ter plaatse gevoerd, waarbij de bevindingen worden besproken in de bestreden beslissing;*
- de biologische moeder van verzoekende partij werd gelokaliseerd;*
- een duurzame oplossing ligt niet in België aangezien een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop staat, waar verzoekende partij herenigd kan worden met haar mama en de rest van haar gezin;*
- op 15.06.2022 werd een nieuw gehoor georganiseerd met verzoekende partij, haar voogd en de kandidaat-adoptanten waarin gepolst werd naar nieuwe elementen;*
- verzoekende partij gaf tijdens dit interview aan dat ze contact heeft met haar moeder, dat ze zich afvraagt hoe het met haar andere broers en zussen gaat en dat ze haar moeder wil bezoeken;*
- er moet worden verwezen naar het bevel tot terugbrenging dd. 05.05.2020, doch dient te worden vastgesteld dat ondanks de betekening van de vorige bijlage 38 en de daaraan verbonden wettelijke opdracht van de voogd om hier uitvoering aan te geven, verzoekende partij 2,5 later nog steeds in België verblijft, en dit in weerwil van de vaststelling dat dit niet in haar hoger belang is;*
- sinds de betekening van het eerder bevel tot terugbrenging zijn er geen nieuwe elementen voorgelegd die er toe kunnen leiden om deze beslissing te wijzigen;*
- bij een terugkeer naar het land van herkomst, is er voor verzoekende partij voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig;*
- verzoekende partij kan terug worden opgenomen in haar gezin;*
- een terugkeer naar haar moeder is wenselijk en opportuun;*
- er is een groot familiaal netwerk aanwezig dat de familie kan opvangen en ondersteunen indien nodig;*
- nergens uit de aanvraag blijkt dat er bij terugkeer naar het land van herkomst een ernstig risico is voor de veiligheid, verwaarlozing of schending van de fundamentele mensenrechten van verzoekende partij;*
- ...*

Verweerder merkt op dat uit de stukken van het administratief dossier én de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat vervolgens door de gemachtigde van de Minister/Staatssecretaris een zeer gedegen onderzoek is gevoerd naar de mate waarin de duurzame oplossing voor de verzoekende partij zich daadwerkelijk in België zou situeren.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens terecht het volgende overwogen:

[...]

Eén en ander geschiedde volledig conform de artikelen 61/14 e.v. van de Vreemdelingenwet.

Artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet luidt uitdrukkelijk als volgt:

[...]

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie diende aldus te worden nagegaan of het voor de verzoekende partij hetzij mogelijk was om gezinshereniging te bekomen in het land waar haar ouders zich legaal bevinden, dan wel terug te keren naar het land van herkomst of een land alwaar de niet begeleide minderjarige vreemdeling is gemachtigd of toegelaten tot verblijf.

Bij gebrek aan één van voormelde duurzame oplossingen, schrijft artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet voor dat de duurzame oplossing bestaat uit een machtiging tot verblijf in België, zulks met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij op heden bij dhr. [A.B.] en bij mevr. [F.B.] verblijft te [...] en dat deze personen verzoekende partij wensten te adopteren. Op 23.04.2020 werd echter beslist door de FCA dat dergelijke adoptie strijdig is met de openbare orde, rekening houdend met het hoger belang van het kind. Een adoptie door voormelde personen werd aldus op uitvoerige wijze onderzocht door de FCA en het Openbaar Ministerie, doch diende te worden besloten dat deze niet in het belang is van verzoekende partij.

Dit geldt des te meer omdat uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat de biologische moeder van verzoekende partij en haar broers en zussen in het land van herkomst verblijven, evenals een groot familiaal netwerk.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent op uitvoerige wijze gemotiveerd als volgt:

[...]

Verzoekende partij kan bijgevolg niet ernstig beweren dat geen rekening zou zijn gehouden met de socio-economische situatie van het gezin van verzoekende partij in het land van herkomst. Bovendien wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geenszins ontkend dat de situatie van de moeder in het land van herkomst moeilijk is, doch dat dit niet opweegt tegen het belang van verzoekende partij om te worden herenigd met haar moeder en familie.

Verzoekende partij is van oordeel dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind.

In eerste instantie zou geen rekening zijn gehouden met het feit dat zij medische en psychische ondersteuning zou nodig hebben als gevolg van de genitale verminking en dat deze nodige zorgen niet beschikbaar zijn in het land van herkomst. Verder houdt zij voor dat een vrouw die genitaal verminkt is het voorwerp uitmaakt van een permanente vervolging omwille van de verstreckende gevolgen op fysiek, psychologisch en seksueel niveau. Hierdoor zou een terugkeer naar het land van herkomst in strijd zijn met het beginsel van non-refoulement.

Verweerder merkt vooreerst op dat het gegeven van genitale verminking geenszins werd opgeworpen in de (eerste en tweede) aanvraag voor machtiging tot verblijf op grond van artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet.

Niettemin blijkt uit het administratief dossier dat na een medisch onderzoek, op 14.01.2021 werd vastgesteld dat verzoekende partij slachtoffer is geworden van genitale verminking, wat aldus niet wordt betwist.

Verweerder merkt op dat een vernietiging van de bestreden beslissing de genitale verminking niet kan voorkomen en dat met dit gegeven wel degelijk is rekening gehouden in de bestreden beslissing. Aangezien dit echter niet werd opgeworpen in de aanvraag, kan niet worden ingezien waarom de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hierover expliciet diende te motiveren.

Verzoekende partij wijst erop dat een vrouw die genitaal verminkt is het voorwerp uitmaakt van een permanente vervolging omwille van de verstreckende gevolgen op fysiek en psychologisch niveau en dat hiervoor steeds medische en psychologische opvolging vereist is. Verzoekende partij steunt zich hiervoor op algemene rapporten en verslagen.

In de mate dat verzoekende partij met bovenstaande kritiek een schending van artikel 3 EVRM lijkt voor te houden, kan er op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM

(zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij nergens aantoont dat zij op heden, gedurende haar verblijf in België, medisch of psychologisch werd opgevolgd voor genitale verminking.

Zie ook:

“Voorts kan evenmin aan de vaststelling worden voorbijgegaan dat verzoekster, waar zij betoogt dat zij medische en psychologische bijstand nodig heeft die zij in haar land van herkomst niet kan krijgen, zij op geen enkele wijze aantoont dat zij tijdens haar verblijf in België wordt behandeld, opgevolgd of bijgestaan voor de gevolgen die zij draagt van de genitale verminking.” (R.v.V. nr. 234 835 van 3 april 2020)

A fortiori moet worden vastgesteld dat verzoekende partij met haar kritiek geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maakt wanneer zij zou terugkeren naar het land van herkomst.

Bovenstaand gegeven, in combinatie met het feit dat de genitale verminking niet werd aangehaald in de aanvraag o.g.v. artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet, leidt eveneens tot de vaststelling dat niet kan worden ingezien waarom de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hieromtrent expliciet had moeten motiveren in de bestreden beslissing.

Bovendien merkt verweerder op dat, in zoverre verzoekende partij voorhoudt dat een terugkeer naar Guinee in strijd is met het beginsel van non-refoulement, nergens uit blijkt dat een verzoek om internationale bescherming werd ingediend door verzoekende partij.

Zie in die zin:

“Dienaangaande moet er in eerste instantie op worden gewezen dat zij tot op heden op deze gronden geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, niettegenstaande het gegeven dat zij reeds in 2016 voor een eerste keer in België verbleef en zij minstens sedert februari 2019 wordt bijgestaan door een raadsman die zeer vertrouwd is met het vreemdelingenrecht. Dit kan niet anders dan worden beschouwd als een tegenindicatie voor het door haar geschetste reële risico op een onmenselijke behandeling op grond van het gegeven dat zij in het verleden het slachtoffer was van genitale verminking” (R.v.V. nr. 234 835 van 3 april 2020)

Verweerder stelt bovendien vast dat verzoekende partij zich voornamelijk beroept op algemene rapporten van UNHCR, UNGA, VN Mensenrechtenraad en van GAMS. Door louter dergelijke rapporten aan te halen, maakt verzoekende partij allerm minst aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zal worden onderworpen aan foltering of mensonterende omstandigheden. Verzoekende partij maakt bijgevolg evenmin een schending van artikel 14 van het VN Antifolterverdrag aannemelijk.

Zie in die zin:

“Al deze vaststellingen, samengenomen met het gegeven dat verzoekster slechts verwijst naar algemene informatie zonder meer, terwijl het haar toekomt om aan te tonen dat er in haar individuele geval ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, leiden tot de vaststelling dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet is aangetoond.

Aangezien verzoekster, ook toen zij werd gehoord op 19 november 2019, niet méér verklaarde dan dat zij pijn heeft omdat ze besneden is, toont zij niet aan dat de verwerende partij niet afdoende heeft gemotiveerd dat deze pijn niet aantoonde dat dit haar verhindert om terug te keren naar haar land van herkomst of dat er geen afdoende onderzoek is geweest naar een mogelijke schending van de voormelde bepaling, temeer nu zij, zoals reeds gezegd, in het kader van het beroep tegen het voorgaande terugkeerbesluit daarvan geen enkele melding had gemaakt. Deze vaststellingen volstaan om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, in zoverre deze betrekking heeft op de gezondheidstoestand van verzoekster, als niet geschonden te achten. Een schending van artikel 14 van het Anti-folterverdrag ligt evenmin voor.” (R.v.V. nr. 234 836 van 3 april 2020) (eigen onderlijning)

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Daar waar verzoekende partij, opnieuw onder verwijzing naar algemene rapporten, voorhoudt dat zij in het land van herkomst geen school zal kunnen lopen wegens genitale verminking, laat verweerder gelden dat zij geen concrete elementen aanhaalt die van toepassing zijn op haar specifieke situatie, terwijl in de bestreden beslissing, na zeer gedegen onderzoek, als volgt wordt bepaald:

“Tenslotte voorzien de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/15 van de wet van 15 december 1980 niet in een toekenning van een tijdelijk verblijf in België met het oog op het volgen van onderwijs. Hiervoor dienen de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de wet van 15 december 1980. Het is op geen enkel ogenblik bewezen dat betrokkene bij een terugkeer naar Guinée haar school niet zou kunnen verderzetten, met eventueel ondersteuning van haar tante zoals zij nu reeds doet. Een migratie om dergelijke reden rechtvaardigt zich hier niet.”

Verzoekende partij is verder van oordeel dat zij moet worden beschouwd als een persoon met een handicap in navolging van het verdrag inzake personen met een handicap.

Vooreerst kan de vraag worden gesteld of verzoekende partij zich rechtstreeks op voormelde verdragsbepalingen kan beroepen, dit aangezien uit de bewoordingen van deze bepalingen blijkt dat deze louter tot staten gericht is.

Daarnaast toont verzoekende partij, louter door verwijzing naar een niet bindend rapport van het CRPD, dat zij omwille van deze genitale verminking dient te worden beschouwd als een persoon met een handicap.

Daar waar verzoekende partij, onder verwijzing naar verscheidene artikelen van het IVRK, van oordeel is dat het hoger belang van het kind niet de eerste overweging heeft gevormd bij het nemen van de bestreden beslissing, laat verweerder gelden dat uit de zeer omstandige motivering van de bestreden beslissing, zoals hoger duidelijk is gebleken, moet worden afgeleid dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk het hoger belang van verzoekende partij voorop heeft geplaatst.

Uit het administratief en uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie allerm minst kennelijk onredelijk heeft besloten dat het wel degelijk in het belang van het kind is om de gezinsbanden met haar familie in het land van herkomst te herstellen.

Verweerder laat verder gelden dat het Verdrag dd. 20.11.1989 inzake de Rechten van het Kind geen directe werking heeft en dat verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Ook betreffende de vermeende schending van artikel 3 IVKR, dient te worden opgemerkt dat door de Raad van State in zijn recente arrest dd. 30.03.2005 onder meer werd geoordeeld dat het artikel 3 Kinderrechtenverdrag, “geen voldoende duidelijke, precieze en volledige regels bevat opdat zij rechtstreekse werking zouden hebben, zonder een bijkomende uitvoering te eisen in de interne rechtsorde” (Raad van State nr. 142.729, 30 maart 2005).

Artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt dat het kind dient te worden gehoord in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht. Verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat zij niet werd gehoord vooraleer de bestreden beslissing werd genomen.

Daar waar verzoekende partij verwijst naar artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, kan verweerder andermaal verwijzen naar de zeer omstandige motieven van de bestreden beslissing en het uitvoerig onderzoek dat werd gevoerd naar de situatie van verzoekende partij. Gelet op hetgeen voorafgaat dient ook te worden aangenomen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op correcte wijze kon verwijzen naar het artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat in beginsel voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De bestreden beslissing kadert in een (tweede) aanvraag die de voogd namens verzoekster op 6 december 2021 indiende in toepassing van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet. Het betreft een specifieke procedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die onder meer tot doel heeft een duurzame oplossing voor de minderjarige te bepalen en de minderjarige te beschermen tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden.

Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet definieert de “*duurzame oplossing*” als volgt:

“2° duurzame oplossing:

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;”.*

Artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.”

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om:

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;*
 - hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.*
- Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.”*

Het door verzoekster nog aangehaalde artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verder wordt in artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaald dat verweerder zich, indien hij een beslissing tot verwijdering neemt voor een niet-begeleide minderjarige, moet vergewissen van garanties qua opvang en tenlasteneming in het land van herkomst of verblijf, rekening houdend met zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 Alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen jegens een illegaal op het grondgebied verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdeling, neemt de minister of zijn gemachtigde elk voorstel tot duurzame oplossing van zijn voogd in overweging en houdt hij rekening met het hoger belang van het kind.

§ 2 De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige.”

2.5. Uit de redactie van artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet in samenlezing met de artikelen 61/17 en 61/18 van dezelfde wet volgt dat verweerder voor de niet-begeleide minderjarige een duurzame oplossing dient te bepalen die bestaat uit één van de volgende onderscheiden situaties en waarbij voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind:

- de gezinshereniging van de minderjarige met zijn ouders in het land waar deze ouders zich legaal bevinden;
- de terugkeer van de minderjarige naar het land van herkomst of naar het land waar de minderjarige is gemachtigd of toegelaten tot verblijf, mét garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;
- de machtiging tot verblijf in België.

2.6. De Raad wijst er nog op dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest van 18 juli 2013 met nr. 106/2013 met betrekking tot de artikelen 61/14 en 61/17 van de Vreemdelingenwet, met name heeft gesteld dat *“de bestreden wet tot doel [heeft] het statuut van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te verduidelijken en vast te leggen in de wet. Meer in het bijzonder schrijft die wet het bepalen van een duurzame oplossing voor die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast en beschermt zij die laatste tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bestreden wet ligt dus op algemene wijze in het verlengde van artikel 22bis van de Grondwet, de artikelen 3 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008.”* Het Hof overweegt dat het begrip *“duurzame oplossing”*, zoals gedefinieerd in artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet, drie gevallen omvat. Het Hof stelt: *“Hoewel het juist is dat die bepaling enkel voor het eerste overwogen geval, namelijk de gezinshereniging, uitdrukkelijk naar de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind verwijst, moet zij evenwel in samenhang worden gelezen met artikel 61/17 van de wet van 15 december 1980, dat op algemene wijze, « bij het bepalen van de duurzame oplossing », welke die ook zij, de verplichting oplegt om de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en « het hoger belang van het kind » in acht te nemen, alsook met artikel 74/16 van die wet, dat de overheid, voor de beslissing met betrekking tot de duurzame oplossing, op algemene wijze voorschrijft rekening te houden met « het hoger belang van het kind ».* Met het hoger belang van het kind dient dus rekening te worden gehouden door de overheid bij het bepalen van een duurzame oplossing, welke die ook zij.” Daarbij concludeert het Hof dat *“artikel 61/14, 2°, van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de artikelen 61/17 en 74/16 van dezelfde wet, de terugkeer van de minderjarige naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf of de gezinshereniging enkel mogelijk maakt als duurzame oplossing voor zover die terugkeer of die hereniging verenigbaar is met het hoger belang van het kind. De garanties op adequate opvang en verzorging die door de overheid in aanmerking moeten worden genomen alvorens een beslissing te nemen, omvatten bijgevolg de waarborgen inzake opvoeding.”*

2.7. Verzoekster is een niet-begeleide minderjarige die op zeer jonge leeftijd, met name op amper zesjarige leeftijd, naar Europa werd gestuurd. Zij zou op illegale wijze hebben gereisd. In België diende

het echtpaar B., met respectievelijk de Belgische en Nederlandse nationaliteit, zich aan als tante en oom van verzoekster en als kandidaat-adoptanten. De buitenlandse adoptie van 12 maart 2019 werd in België evenwel niet erkend. Een eerste aanvraag in het kader van de verblijfsprocedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen resulteerde in de afgifte aan de voogd van een bevel tot terugbrenging met betrekking tot de minderjarige verzoekster in mei 2020, omdat werd vastgesteld dat de duurzame oplossing voor haar erin bestaat dat zij in het land van herkomst Guinee wordt herenigd met haar moeder en andere gezinsleden. Deze beslissing steunde hoofdzakelijk op de volgende motieven:

- Er is sprake van bevreemdende en soms tegenstrijdige verklaringen inzake de komst van verzoekster naar België en de familiale situatie in het land van herkomst.
- De moeder van verzoekster is geïdentificeerd en gelokaliseerd in het land van herkomst Guinee, meer bepaald verblijft ze samen met haar andere kinderen in het ouderlijke huis, en er bestaat nog steeds de mogelijkheid tot opvang en verzorging door de moeder.
- De minderjarige geeft aan haar moeder te missen en heeft gezien haar jonge leeftijd niet beseft waarom zij, en niet haar andere broers of zussen, naar België is gekomen. Haar nog jonge leeftijd maakt ook dat het niet in haar hoger belang werd geacht om te verblijven in een ver en vreemd land bij mensen die ze aangeeft nooit eerder te hebben ontmoet en bij wie ze moet opgroeien weg van haar “roots”, haar kerngezin en haar netwerk in het land van herkomst.
- De economische moeilijkheden worden op zich niet betwist, maar deze worden beschouwd als onvoldoende ernstig om de eenheid van het gezin in vraag te stellen.
- De tante en oom in België kunnen verzoekster financieel verder ondersteunen na een terugkeer naar haar moeder, bijvoorbeeld ook om haar verdere scholing in Guinee te verzekeren.

Zoals ook wordt aangegeven in de thans bestreden beslissing gaf de toenmalige voogd van verzoekster aan achter de eerdere beslissing van mei 2020 te staan en ging hij hiertegen dan ook niet in beroep. Het eerdere bevel tot terugbrenging is dus definitief aanwezig in het rechtsverkeer.

In zoverre verzoekster thans een kritiek uit op de eerste “*family assessment*” van april 2020 in Guinee of de conclusies die mede op basis hiervan werden getrokken in de eerdere beslissing van mei 2020 moet de Raad vaststellen dat deze kritiek niet langer op ontvankelijke en dienstige wijze kan worden aangevoerd. Het indienen van een nieuwe aanvraag voor de toepassing van de artikelen 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangewend als (laattijdige) beroepsmogelijkheid om een herbeoordeling te verkrijgen van de elementen uit de eerste aanvraag.

2.8. Het thans voorliggende beroep handelt enkel over de nieuwe aanvraag voor de toepassing van de artikelen 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet die de voogd namens verzoekster op 6 december 2021 heeft ingediend en de in het kader van deze aanvraag aangehaalde nieuwe elementen waardoor volgens de voogd alsnog een (duurzame) oplossing in België dient te worden nagestreefd.

De voogd verwees hierbij naar de bevindingen van het bijkomende onderzoek zoals deze door de verbindingsambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken in Guinee op 23 juni 2021 werden overge maakt. Deze bevindingen komen neer op het volgende:

- De oude gezinswoning werd afgebroken en de grond had een nieuwe eigenaar gekregen die er een nieuwe constructie aan het opbouwen was.
- Er kon telefonisch contact worden opgenomen met de moeder van verzoekster die evenwel geen Frans spreekt, maar die het nummer van de verbindingsofficier doorgaf aan haar dochter A. die vervolgens contact opnam met de verbindingsofficier met een telefoonnummer uit Sierra Leone. A. verklaarde op dat ogenblik in Freetown, Sierra Leone, te verblijven bij een tante aan moederskant. Zij verklaarde dat de familie plots de gezinswoning in Conakry diende te verlaten, omdat de oom langs vaderskant de concessie op de grond had verkocht zonder hen hierover voorafgaand te informeren. De verschillende gezinsleden zouden vervolgens tijdelijk onderdak hebben gevonden bij burens en familie-leden. Ze stelde nog dat de moeder met haar jongste kind actueel zou verblijven in de prefectuur Pita, ze geen nieuws had van haar andere broers en zussen die bij verschillende families in Conakry zouden verblijven en de moeder op zoek zou zijn naar een nieuwe woonst in Conakry zodat het gezin kan worden herenigd. De moeder zou sinds het vorige bezoek steeds in Pita bij haar eigen moeder hebben verbleven, maar verdere informatie over haar financiële situatie kon niet worden gegeven. Buiten A. zou geen van de kinderen nog naar school gaan. Over de besnijdenis van verzoekster verklaarde A. dat volgens de moeder dit binnen de familie niet als iets slecht wordt beschouwd en dat de moeder aangaf dat zij niet wist dat dit een impact kan hebben op de gynaecologische en psychische gezondheid van haar dochters.

- De verbindingsofficier contacteerde vervolgens twee gynaecologen, die bevestigden dat gynaecologische opvolging mogelijk is voor een meisje dat is getraumatiseerd door een besnijdenis, maar geen kennis hebben van psychologen in Guinee voor dergelijke gevallen. De verbindingsofficier stelde dat er dus geen enkele garantie is voor een psychologische opvolging en dat de familie daarnaast verklaart een gebrek aan (financiële) middelen te hebben voor een gynaecologische opvolging.

In zijn aanvraag trok de voogd uit het verslag van de verbindingssambtenaar de volgende conclusies:

“Het verslag van de verbindingssambtenaar in Guinea heeft uitgewezen dat de familiale toestand in het thuisland er helemaal niet op is vooruit gegaan. Essentieel voor [Z.] lijkt mij zeer negatief dat de familie totaal verspreid is en dat het huis(?) van de moeder is afgebroken.

Daar bovenop moet vermeld dat de toestand in Guinea op dit ogenblik gevaarlijk is en overhelt naar een burgeroorlog.

Ondertussen werd via het CLB van de school contact gehouden over de leefomstandigheden van [Z.].

Op 8 november had ik als voogd een uitgebreid gesprek met [Z.] in de school en in aanwezigheid van een vertrouwenspersoon voor [Z.]. Het meisje vertelde me dat ze tevreden is met haar verblijf en graag eerst haar studies in België zou verder zetten om dan op bezoek te gaan naar haar familie in het thuisland.

Op 18 november werd opnieuw in de school, in aanwezigheid van de directrice van de school en de vertrouwenspersoon voor [Z.] gesproken over de wens van het kind met de nonkel die aangaf verder te willen blijven zorgen voor [Z.] in zijn gezin met de garantie dat het contact met de moeder geactiveerd zou worden.

Gelet op de gegevens uit het thuisland en de familiale situatie van de moeder en de rest van het gezin ben ik thans van oordeel dat een duurzame oplossing voor [Z.] er niet meer in bestaat terug te keren naar haar thuisland maar zou ik naar een oplossing in België streven.”

Er volgde een interview op 15 juni 2022 met verzoekster en haar tante en oom in België. Een verslag van dit interview wordt in de bestreden beslissing verkort weergegeven als volgt:

“Tijdens dit gesprek wordt onder meer gepolst naar nieuwe elementen die sinds de laatste aanvraag een ander licht zouden kunnen werpen op de vorige beslissing (zie supra). Betrokkene vertelt dat haar familie nog in Guinée verblijft. Ze heeft telefonisch contact met haar moeder en vraagt zich af hoe het met haar andere broers en zussen gaat. Ook vertelt ze dat haar oom (dhr. [B.A.]) op bezoek is geweest bij haar moeder. Zelf zou ze ook graag haar moeder bezoeken. Anderzijds stelt ze veel zaken van haar leven in Guinée vergeten te zijn. In België heeft ze vrienden en gaat ze school. Alles loopt goed. Het leven hier bevalt haar al mist ze ook haar moeder.

Tijdens het gesprek met de kandidaat-adoptanten geeft Dhr. [B.A.] aan dat de situatie er niet veilig is, de militairen hebben het land overgenomen. Hij zou bezoek geweest zijn bij de moeder van de NBMV in Guinée en dit gedurende 2 weken. Verdere info wil hij niet geven. Wel zegt hij dat de moeder samen met haar zoontje in Conakry, [...] woont. Gevraagd naar de andere broers/zussen antwoordt hij ontwijkend. Dhr. [B.] vermeldt niet akkoord te gaan met de bijlage 38 omdat de familie ter plaatse ondersteunen geen optie is. Het geld komt volgens hem nooit bij de familie terecht. Wanneer wordt gevraagd waarom dhr. [B.] de NBMV niet meegenomen had naar haar moeder tijdens zijn bezoek begin 2022, stelt hij geen kind te repatriëren.”

Op 7 oktober 2022 vraagt de advocaat van verzoekster om nog niet onmiddellijk een beslissing te nemen. Hij stelt dat de familie wil meewerken en dat verzoeksters moeder zich in Pita bevindt. Hij deelt haar telefoonnummer mee en stelt contact te zullen opnemen met de moeder en een gedetailleerde routebeschrijving naar haar woonst te zullen laten opstellen. Hij stelt ook de gezins- en familiale situatie gedetailleerder in kaart te zullen brengen en stelt een nieuwe “family assessment” ter plaatse voor. De advocaat geeft nog aan contact te willen opnemen met GAMS om na te gaan of de psycho-medische opvolging die verzoekster als slachtoffer van genitale verminking tegen de puberteit nodig heeft beschikbaar is in Guinee.

In de bestreden beslissing stelt verweerder vast dat niettegenstaande het eerdere bevel tot terug-brenging en de daaraan verbonden wettelijke opdracht van de voogd om hieraan uitvoering te geven, verzoekster 2,5 jaar later en in weerwil van de onomstotelijke vaststelling dat dit niet in haar hoger belang is, nog steeds in België verblijft.

Verweerder is verder van oordeel dat er in het kader van de nieuwe aanvraag geen nieuwe elementen zijn voorgelegd die vermogen de eerdere beslissing te wijzen. Hij stelt vast dat de motieven voor het verblijf dezelfde zijn als bij de eerste aanvraag, met name de socio-economische omstandigheden in Guinee, de mogelijkheid om te kunnen studeren in België en de wens van de tante om nog een meisje in

het gezin op te nemen. De enige wijziging in de situatie bestaat er volgens hem in dat de minderjarige ondertussen 2,5 jaar langer op het Belgische grondgebied verblijft en zich aldus meer heeft aangepast aan haar nieuwe situatie. Dit maakt volgens hem evenwel niet dat de duurzame oplossing anders dient te worden beoordeeld of een terugkeer naar het land van herkomst in strijd is met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Hij stelt vast dat tijdens het gesprek met verzoekster op 15 juni 2022 is gebleken dat er nog steeds een sterke band met de moeder en de broers en zussen aanwezig is. Zo geeft verzoekster aan haar moeder te missen, vraagt ze zich af hoe het met haar broers en zussen gaat, wil ze graag haar moeder bezoeken en is er nog steeds telefonisch contact. Hij herhaalt het belang voor verzoekster om niet te worden gescheiden van haar ouder(s) en wijst op de plichten van de ouder(s) en het gegeven dat de moeder tot de komst naar België van verzoekster steeds voor haar heeft gezorgd en zij dit actueel ook nog steeds doet voor haar andere minderjarige kinderen. Een nieuwe *“family assessment”* in het land van herkomst wordt niet noodzakelijk geacht.

Verweerder is nog steeds van mening dat er bij een terugkeer van verzoekster naar Guinee voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig zijn en dat de gezinssituatie van die aard is dat verzoekster er opnieuw in kan worden opgenomen. Hij houdt er rekening mee dat de moeder momenteel is verhuisd naar een andere locatie, maar wijst op de verklaring van de zus in Sierra Leone dat de prioriteit voor de moeder en de rest van de familie erin bestaat om een ander huis te vinden om de kinderen die verspreid zijn geraakt te herenigen. Hieruit leidt verweerder af dat een hereniging van alle kinderen, onder wie verzoekster, voor de moeder van groot belang is en dat er een groot familiaal netwerk aanwezig is dat de familie kan opvangen en ondersteunen indien nodig. Verweerder oordeelt dat de moeilijke socio-economische situatie niet de bovenhand neemt op een gezinshereniging met de ouders of één van de ouders in een minder ontwikkeld land. Hij verwijst naar *‘General Comment nr. 6’* van het VN-Kinderrechtencomité en stelt dat nergens uit de aanvraag blijkt dat er bij terugkeer een ernstig risico is voor de veiligheid van verzoekster of op verwaarlozing of een schending van haar fundamentele mensen-rechten.

2.9. Verzoekster benadrukt in haar middel dat het aanvullende onderzoek dat plaatsvond in juni 2021 uitwees dat de eerdere gezinswoning was vernietigd waardoor het gezin met acht kinderen werd gedwongen zich te verspreiden, dat geen enkel kind nog school loopt en dat zij als besneden meisje bij terugkeer naar Guinee geen medische en/of psychische ondersteuning zal kunnen genieten. Zij stelt dat haar gezin hiervoor niet de middelen heeft en psychische ondersteuning sowieso niet voorhanden is. Er is volgens haar geen duidelijk zicht op de vraag of de huidige gezinssituatie van die aard is dat zij er als minderjarige opnieuw in kan worden opgenomen en of zij er een aangepaste ondersteuning, opvolging en bescherming kan genieten. Zij benadrukt dat het onderzoek door de verbindingssambtenaar aantoonde dat de leefomstandigheden van het gezin erg volatiel en uiterst precair zijn. Er is volgens haar een gebrek aan informatie over hoe haar moeder en broers en zussen actueel overleven en leven, in welke omstandigheden en of deze omstandigheden geschikt zijn. Er wordt op gewezen dat de oom en tante in België bereid zijn om constructief mee te werken om de leefomstandigheden van de gezinsleden volledig in kaart te brengen. Zij stelt dat actueel essentiële informatie ontbreekt, zodat verder onderzoek noodzakelijk is. Er zijn volgens haar actueel geen garanties op een adequate opvang en zorg in het land van herkomst.

2.10. In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat *“[h]et enige element dat gewijzigd is, is dat betrokkene ondertussen 2,5 jaar langer op het Belgische grondgebied verblijft en zich aldus meer heeft aangepast aan haar nieuwe situatie”*. Hij benadrukt dat *“[d]e moeder [...] nog steeds verantwoordelijk [is] voor de zorg en opvang van haar minderjarige dochter, net zoals zij dit gedaan heeft in het verleden tot aan haar komst naar België en net zoals zij dit nu nog steeds doet voor haar andere minderjarige kinderen. Er kan in alle redelijkheid gesteld worden dat de motieven aangehaald in de vorige en in de huidige aanvraag onvoldoende ernstig zijn om de eenheid van het gezin in vraag te stellen.”* Hij is van mening dat er bij terugkeer voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig zijn en dat de gezins-situatie van die aard is dat verzoekster er opnieuw in kan worden opgenomen en dat een terugkeer naar de moeder zelfs wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om verzoekster te ondersteunen, op te voeden en te beschermen.

Aldus houdt verweerder evenwel onvoldoende rekening met de op 23 juni 2021 overgemaakte bevindingen van de verbindingssambtenaar in Guinee die meldt dat de oude gezinswoning werd afgebroken en de grond een nieuwe eigenaar had gekregen alsook dat de verschillende gezinsleden intussen verspreid leefden waarbij de moeder enkel met haar jongste kind actueel zou verblijven in de prefectuur Pita, zus A. zou verblijven bij familie in Sierra Leone en de andere kinderen bij verschillende families in Conakry. De voorliggende gegevens ondersteunen het gestelde door verweerder dat de moeder actueel nog steeds instaat voor de zorg en opvang van al haar andere minderjarige kinderen in het land van herkomst niet,

minstens onvoldoende. Evenmin ziet de Raad in de huidige voorliggende gegevens voldoende feitelijke grondslag om te kunnen besluiten dat de *“gezinssituatie van die aard is dat betrokkene er opnieuw in kan worden opgenomen en dat een terugkeer naar de moeder zelfs wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om betrokkene te ondersteunen, op te voeden en te beschermen”*.

In dit verband wijst verweerder er weliswaar nog op dat, volgens de verklaringen van zus A., de moeder er een prioriteit van zou maken om een huis te vinden zodat de kinderen kunnen worden herenigd, en er ook nog een familiaal netwerk aanwezig is in Guinee, maar het blijft onduidelijk in welke mate en binnen welke tijdsperiode de moeder in de mogelijkheid is om een nieuwe woonst te vinden voor haar gehele gezin of bij welke familie verzoekster in het land van herkomst eventueel tijdelijk terecht kan. Ook bestaat er momenteel onduidelijkheid over de precieze actuele verblijfplaats van de moeder, Pita of Conakry, en in welke mate zij actueel in de mogelijkheid is om in te staan voor de zorg en opvang van verzoekster.

De Raad dient samen met verweerder weliswaar vast te stellen dat de medewerking van de oom en tante in België verre van optimaal is gebleken. Zij wensen duidelijk dat verzoekster verder bij hen in België kan blijven. Aldus vergemakkelijkten deze familieleden van verzoekster het onderzoek naar een duurzame oplossing niet. Zij weigerden ook elke concrete medewerking om de uitvoering van het vorige bevel tot terugbrenging mogelijk te maken. Rekening houdend met de nog zeer jonge leeftijd van verzoekster, die actueel nog steeds maar tien jaar oud is, en om haar hoger belang te vrijwaren, moet er evenwel voldoende duidelijkheid bestaan over de vraag bij wie en waar zij precies terecht kan in het land van herkomst en dienen er voldoende garanties te zijn voor een verdere adequate opvang en verzorging in haar land van herkomst.

Zo volgt uit het door verzoekster aangehaalde artikel 74/16, § 2 van de Vreemdelingenwet ook dat verweerder er zich, voorafgaand aan de afgifte van een bevel tot terugbrenging, steeds van moet verzekeren dat er voor verzoekster in het land van herkomst garanties zijn qua opvang en tenlasteneming, gelet op haar behoeften volgens haar leeftijd en graad van zelfstandigheid. Verweerder dient er zich van te vergewissen dat de gezinssituatie van die aard is dat verzoekster er opnieuw in kan worden opgenomen en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen.

Verzoekster maakt met haar uiteenzetting aannemelijk dat, rekening houdend met de nieuwe elementen zoals deze voorhanden waren in het kader van de voorliggende aanvraag, een concreter zicht nodig is op de huidige gezinssituatie in Guinee om zich ervan te verzekeren dat verzoekster er opnieuw in kan worden opgenomen met garanties op het vlak van opvang en tenlasteneming. Het komt evenwel ook aan de familieleden in België toe om, in het hoger belang van verzoekster, in dit verband de nodige actieve medewerking te verlenen.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen.

2.11. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van de artikelen 61/14, 61/18 en 74/16 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

2.12. Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de niet-onderzochte onderdelen van het enig middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 oktober 2022 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS